

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: Katarzyna Belińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gnieźnie - Radosława Krawczyka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 maja i 23 czerwca 2015r.

sprawy karnej oskarżonego **M. K. (1)(M. K. (1))**

s. W.i A.z domu G., ur. (...)w G., obywatela polskiego, nie karanego

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 1 lutego 2010 roku do dnia 13 grudnia 2011 roku, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc właścicielem firmy (...) (...)-(...) G., ul. (...)Regon (...), NIP (...), działając w zamiarze nie wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań, doprowadził Zarząd Województwa (...)jako Instytucję Zarządzającą (...)Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającym na zawarciu w dniu 26 listopada 2010 roku z w/w przedsiębiorcą umowy nr (...)aneksowanej 10 grudnia 2010r. nr (...), 30 marca 2011r. nr (...), 14 czerwca 2011r. (...), 11 lipca 2011r. nr (...)i w dniu 31 sierpnia 2011r. nr (...)o dofinansowaniu projektu pod nazwą „(...)” współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013, gdzie całkowita wartość projektu wynosiła 924.823,01 zł, z czego kwota 750.000 zł to całkowite wydatki kwalifikowane, a prawo dofinansowania projektu wynosiło 450.000 zł w ten sposób, że we wniosku o dofinansowanie z dnia 1 lutego 2010r. wprowadził przedstawiciele Zarządu Województwa (...)w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, składając fałszywe oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej i zatajając znaczne obciążenia finansowe wobec (...)Banku Spółdzielczego z siedzibą w P.wynikające z umowy kredytu gospodarczego nr (...)z dnia 19 stycznia 2010 roku, które istniały w momencie ubiegania się o środki unijne, co do zamiaru zakupu i uruchomienia przy wykorzystaniu kwoty dofinansowania piły dwugłowicowej przemysłowej, zakupu i uruchomienia trójwrzecionowego automatu do odwodnień, zakupu oraz uruchomienia frezarki do wiercenia pod kłamkę i frezowania pod zasuwnicę, zakupu oraz uruchomienia frezarki do słupka, zakupu kompletu narzędzi koniecznych do produkcji, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki dwugłowicowej, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki jednogłowicowej, zakupu oraz uruchomienia piły tarczowej do stali, zakupu oraz uruchomienia jednogłowicowej wkrętarki do stali z prowadnicą rolkową, zakupu oraz uruchomienia dwuosiowej oczyszczarki numerycznej, zakupu oraz uruchomienia piły do listew przyszybowych z posuwem pneumatycznym, zakupu oraz uruchomienia prasy do szkolenia, zakupu oraz uruchomienia wkrętarki pistoletowej z automatycznym podajnikiem wkrętów, zakupu oprogramowania do zarządzania piłą dwugłowicową o łącznej wartości 750.000 zł, z których większość znajdowała się już w jego dyspozycji, albowiem nabył je wcześniej w innych okolicznościach, a następnie na podstawie wniosku z dnia 13 grudnia 2010r. doprowadził do przekazania mu w dniu 23 grudnia 2010r. zaliczki w kwocie 360.000 zł, poprzez przelanie jej na jego rachunek bankowy, którą następnie rozliczył używając nieprawdziwych dokumentów w postaci faktur VAT poświadczających w swojej treści nieprawdę, tj. opisujących zdarzenia, które nie miały w ogóle miejsca i tak:

– faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 6 stycznia 2011. na sprzedaż dwuosiowej oczyszczarki numerycznej (...)nr (...)o wartości 285.975 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 232 500 zł;

– faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 17 stycznia 2011r. na sprzedaż piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 160 162,60 zł;

– faktura VAT wystawiona przez PPHU (...)nr (...)z dnia 26.01.2011r. na sprzedaż zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień wartości 145.500 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 118 292,68 zł;

a pozostałą kwotę zaliczki w wysokości 53.426,83 zł nie rozliczył i przywłaszczył sobie

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zbiegu z art. 297 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

II. w okresie od marca 2011r. do grudnia 2011r., w G. i Ł., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc właścicielem firmy (...), (...)-(...) G., ul. (...) - Regon (...), NIP (...), w sytuacji grożącej mu niewypłacalności lub upadłości udaremnił i uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, poprzez usunięcie, ukrycie, a następnie zbycie składników swojego majątku w postaci dwuosiowej oczyszczarki numerycznej (...) nr (...) o wartości 285 975 zł brutto, piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto, zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień o łącznej wartości 145 500 zł brutto

to jest o przestępstwo z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

1. **oskarżonego M. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od 1 lutego 2010 roku do dnia 13 grudnia 2011 roku, w P., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc właścicielem firmy (...), (...)-(...) G., ul. (...)Regon (...), NIP (...), działając w zamiarze nie wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań, doprowadził Zarząd Województwa (...)jako Instytucję Zarządzającą (...)Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 360.000,00 zł, polegającego na zawarciu w dniu 26 listopada 2010 roku z w/w przedsiębiorcą umowy nr (...)Janeksowanej 10 grudnia 2010r. nr (...), 30 marca 2011r. nr (...), 14 czerwca 2011r. (...), 11 lipca 2011r. nr (...)i w dniu 31 sierpnia 2011r. nr (...)o dofinansowaniu projektu pod nazwą „(...)” współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013, gdzie całkowita wartość projektu wynosiła 924.823,01 zł, z czego kwota 750.000 zł to całkowite wydatki kwalifikowane, a prawo dofinansowania projektu wynosiło 450.000 zł w ten sposób, że we wniosku o dofinansowanie z dnia 1 lutego 2010r. wprowadził przedstawicieli Zarządu Województwa (...)w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, przedkładając w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego pisemne poświadczające nieprawdę i nierzetelne oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej, zatajając w nim znaczne obciążenia finansowe wobec (...)Banku Spółdzielczego z siedzibą w P.wynikające z umowy kredytu gospodarczego nr (...)z dnia 19 stycznia 2010 roku, które istniały w momencie ubiegania się o środki unijne, a które to oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego dofinansowania, wprowadzając też przedstawicieli Zarządu Województwa (...)w błąd co do zamiaru zakupu i uruchomienia przy wykorzystaniu kwoty dofinansowania: piły dwugłowicowej przemysłowej, zakupu i uruchomienia trójwrzecionowego automatu do odwodnień, zakupu oraz uruchomienia frezarki do wiercenia pod klamkę i frezowania pod zasuwnicę, zakupu oraz uruchomienia frezarki do słupka, zakupu kompletu narzędzi koniecznych do produkcji, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki dwugłowicowej, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki jednogłowicowej, zakupu oraz uruchomienia piły tarczowej do stali, zakupu oraz uruchomienia jednogłowicowej wkrętarki do stali z prowadnicą rolkową, zakupu oraz uruchomienia dwuosiowej oczyszczarki numerycznej, zakupu oraz uruchomienia piły do listew przyszybowych z posuwem pneumatycznym, zakupu oraz uruchomienia prasy do szkolenia, zakupu oraz uruchomienia wkrętarki pistoletowej z automatycznym podajnikiem wkrętów, zakupu oprogramowania do zarządzania piłą dwugłowicową - o łącznej wartości 750.000 zł, z których większość znajdowała się już w jego dyspozycji, albowiem nabył je wcześniej w innych okolicznościach, a

następnie na podstawie wniosku z dnia 13 grudnia 2010r. doprowadził do przekazania mu w dniu 23 grudnia 2010r. zaliczki w kwocie 360.000 zł poprzez przelanie jej na jego rachunek bankowy, którą następnie rozliczył, używając nieprawdziwych dokumentów w postaci faktur VAT poświadczających w swojej treści nieprawdę, tj. opisujących zdarzenia, które nie miały w ogóle miejsca, jak:

- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 6 stycznia 2011. na sprzedaż dwuosiovej oczyszczarki numerycznej (...)nr (...)o wartości 285.975 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 232 500 zł;
- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 17 stycznia 2011r. na sprzedaż piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 160 162,60 zł;
- faktura VAT wystawiona przez PPHU (...)nr (...)z dnia 26.01.2011r. na sprzedaż zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień wartości 145.500 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 118 292,68 zł;

a pozostałą kwotę zaliczki w wysokości 53.426,83 zł nie rozliczył i przywłaszczył sobie, doprowadzając tym samym Zarząd Województwa (...) jako Instytucję Zarządzającą (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 360.000,00 zł, to jest uznaje go za winnego popełnienia **przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zbiegu z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.** i za to na podstawie **art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierza oskarżonemu M. K. (1) **karę 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;**

2. **oskarżonego M. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od marca 2011r. do grudnia 2011r., w G. i Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc właścicielem firmy (...), (...)-(...) G., ul. (...) - Regon (...), NIP (...), w sytuacji grożącej mu niewypłacalności uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela Zarządu Województwa (...) jako Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, poprzez usunięcie, a następnie zbycie składników swojego majątku w postaci: dwuosiovej oczyszczarki numerycznej (...) nr (...) o wartości 285 975 zł brutto, piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto, zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień o łącznej wartości 145 500 zł brutto, to jest **uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.** i za to na podstawie **art. 300 § 1 k.k.** wymierza oskarżonemu M. K. (1) **karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,**

3. **na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego M. K. (1) w pkt 1 i 2 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu w ich miejsce łączną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;**

4. **na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k.** wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. K. (1) łącznej kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;**

5. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, a na podstawie art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia go od opłaty.

SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

W sprawie przeciwko oskarżonemu M. K. (1), Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. K. (1) od 2003 roku prowadził działalność gospodarczą na terenie Republiki Austrii pod nazwą (...)M. K. (1) z siedzibą w W.. Następnie w dniu 5 marca 2009 roku M. K. (1) zarejestrował w Polsce działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w G.– P., ul. (...) (Regon (...), NIP (...)) i w związku z tą działalnością zakupił nieruchomości w G. pod wskazanym adresem firmy. Przedmiotem tej działalności była produkcja wyrobów dla budownictwa z tworzyw sztucznych. W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w dniu 10 stycznia 2010 roku M. K. (1) zaciągnął kredyt w (...)Banku Spółdzielczym z siedzibą w P., działający pod nazwą handlową N.- Bank. Już w 2009 roku oskarżony prowadzący w/w działalność gospodarczą ubiegał się o dofinansowanie z dotacji (...)Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013, zarządzanego przez Zarząd Województwa (...), współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, przedstawionego przez siebie projektu na rozwój swojej firmy. Wówczas jego wniosek został rozpoznany negatywnie. Dofinansowanie w ramach tego programu polegało na wsparciu udzielanemu przedsiębiorcy, ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i/lub z budżetu państwa, stanowiące bezzwrotną pomoc przeznaczoną na pokrycie części wydatków kwalifikowanych realizowanego projektu. Kolejny wniosek z dnia 1 lutego 2010r. o dofinansowanie w ramach (...)Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013, oskarżony złożył w Urzędzie Marszałkowskim Województwa (...)w dniu 2 lutego 2010 roku. We wniosku oskarżony złożył m.in. harmonogram rzeczowo – finansowy oraz szereg własnoręcznie podpisanych oświadczeń, w tym o swojej sytuacji materialnej. Oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry powziętym zamiarem nie wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań, bo mimo, że zgodnie z oświadczeniem zawartym w pkt 7 wniosku o dofinansowanie zapewniał o dobrej sytuacji ekonomicznej i finansowej swojej firmy, gwarantującej realizację projektu (oświadczenie z dnia 1 lutego 2010r.), to tak naprawdę oskarżony we wniosku o dofinansowanie z dnia 1 lutego 2010r. wprowadził przedstawicieli Zarządu Województwa (...)w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, przedkładając w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego pisemne poświadczające nieprawdę i nierzetelne oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej, zatajając w nim znaczne obciążenia finansowe wobec (...)Banku Spółdzielczego z siedzibą w P. wynikające z umowy kredytu gospodarczego nr (...)z dnia 19 stycznia 2010 roku, które istniały w momencie ubiegania się o środki unijne, a które to oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego dofinansowania. Ponieważ Instytucja Zarządzająca (...)Regionalnym Planem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, tj. Zarząd Województwa (...), nie miała świadomości rzeczywistego stanu rzeczy, wprowadzona w błąd przez oskarżonego, to skutkiem tego wniosek oskarżonego o dofinansowanie został rozpoznany pozytywnie i w dniu 26 listopada 2010 roku została zawarta pomiędzy Zarząd Województwa (...), a M. K. (1) działającym pod firmą (...)umowa nr (...), kilkakrotnie aneksowana tj. 10 grudnia 2010r. (nr (...)), 30 marca 2011r. (nr (...)), 14 czerwca 2011r. (nr (...)), 11 lipca 2011r. (nr (...)) i w dniu 31 sierpnia 2011r. (nr (...)) o dofinansowanie projektu pod nazwą „(...)”, współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013, gdzie całkowita wartość projektu wynosiła 924.823,01 zł, z czego kwota 750.000 zł to całkowite wydatki kwalifikowane, a prawo dofinansowania projektu wynosiło 450.000 zł, która to kwota stanowiła nie więcej niż 60 % kwoty całkowitych wydatków kwalifikowanych projektu, a wkład własny oskarżonego wynosił 300.000 zł. Umowa została zawarta z terminem rozpoczęcia realizacji na 1 lipca 2010 roku a zakończenie rzeczowe i finansowe realizacji ustalono na 30 września 2011r. Zabezpieczeniem umowy był wystawiony przez oskarżonego weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Środki w ramach projektu mogły być przekazywane oskarżonemu przez (...)w formie zaliczki przed poniesieniem wydatków lub w formie refundacji poniesionych przez oskarżonego wydatków kwalifikowanych na realizację projektu. Z treści zawartej umowy wynikało między innymi, że przy jej realizacji tj. zakupie maszyn, oskarżony nie może dokonać wyboru oferty złożonej przez osobę, z którą pozostaje w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności tych osób (§ 11 ust. 4 lit. A wyżej wskazanej umowy). Oskarżony, zawierając w/w umowę o dofinansowanie, działał zatem z góry powziętym zamiarem oszukania Zarządu Województwa (...)jako Instytucji Zarządzającej (...)Regionalnym Planem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia Zarządu Województwa (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, bo w wysokości 360.000 zł zaliczki przekazanej firmie oskarżonego na jego rachunek bankowy w dniu 23 grudnia 2010 roku, na skutek wniosku z dnia 13 grudnia 2010r., w ten sposób, że jak wyżej już wskazano, we wniosku o dofinansowanie z dnia 1 lutego 2010r. wprowadził przedstawicieli Zarządu Województwa (...)w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, przedkładając w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego pisemne

poświadczające nieprawdę i nierzetelne oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej, zatajając w nim znaczne obciążenia finansowe wobec (...)Banku Spółdzielczego z siedzibą w P.wynikające z umowy kredytu gospodarczego nr (...)z dnia 19 stycznia 2010 roku, które istniały w momencie ubiegania się o środki unijne, a które to oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego dofinansowania, a ponadto wprowadzając też przedstawiciele Zarządu Województwa (...)w błąd co do zamiaru zakupu i uruchomienia przy wykorzystaniu kwoty dofinansowania: piły dwugłowicowej przemysłowej, zakupu i uruchomienia trójwrzecionowego automatu do odwodnień, zakupu oraz uruchomienia frezarki do wiercenia pod klamkę i frezowania pod zasuwnicę, zakupu oraz uruchomienia frezarki do słupka, zakupu kompletu narzędzi koniecznych do produkcji, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki dwugłowicowej, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki jednogłowicowej, zakupu oraz uruchomienia piły tarczowej do stali, zakupu oraz uruchomienia jednogłowicowej wkrętarki do stali z prowadnicą rolkową, zakupu oraz uruchomienia dwuosiowej oczyszczarki numerycznej, zakupu oraz uruchomienia piły do listew przyszybowych z posuwem pneumatycznym, zakupu oraz uruchomienia prasy do szkolenia, zakupu oraz uruchomienia wkrętarki pistoletowej z automatycznym podajnikiem wkrętów, zakupu oprogramowania do zarządzania piłą dwugłowicową - o łącznej wartości 750.000 zł, z których większość znajdowała się już w jego dyspozycji, albowiem nabył je wcześniej w innych okolicznościach. Oskarżony był zobowiązany - zgodnie z umową o dofinansowanie - do rozliczenia zaliczki w kwocie 360.000 zł, przelanej w związku z realizacją umowy przez Urząd Marszałkowski Województwa (...)na jego rachunek 23 grudnia 2010r., którą następnie częściowo rozliczył, używając nieprawdziwych dokumentów w postaci faktur VAT, poświadczających w swojej treści nieprawdę, tj. opisujących zdarzenia, które nie miały w ogóle miejsca, przedkładając je pokrzywdzonemu w dniu 7 lutego 2011r., jak:

- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 6 stycznia 2011. na sprzedaż i uruchomienie dwuosiowej oczyszczarki numerycznej (...)nr (...)o wartości 285.975 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 232 500 zł;
- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 17 stycznia 2011r. na sprzedaż piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 160 162,60 zł;
- faktura VAT wystawiona przez PPHU (...)nr (...)z dnia 26.01.2011r. na sprzedaż zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień wartości 145.500 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 118 292,68 zł.

Urządzenia w postaci zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień, które w dniu 26 stycznia 2011r. fikcyjnie nabyła firma oskarżonego, wcześniej znajdowały się w posiadaniu oskarżonego, prowadzącego działalność gospodarczą w Austrii i za namową oskarżonego T. G.prowadzący firmę (...)w G.nabył te maszyny od oskarżonego na podstawie faktur (...)z dnia 11 stycznia 2011r. i (...)z dnia 10 stycznia 2011r. tylko po to, aby następnie odsprzedać je z powrotem oskarżonemu tylko pod firmą działającą w Polsce.

Oskarżony przedkładając w dniu 7 lutego 2011r. w/w poświadczające nieprawdę dokumenty jednocześnie poinformował, że przedmiot umowy nie został jeszcze dostarczony do siedziby jego firmy z uwagi na czas realizacji zamówienia przez dostawców. Oskarżony nie rozliczył w ogóle pozostałej kwoty zaliczki w wysokości 53.426,83 zł, a przeznaczył ją na bieżące sprawy firmy, niezgodnie z umową o dofinansowanie, doprowadzając tym samym Zarząd Województwa (...) jako Instytucję Zarządzającą (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 360.000,00 zł. Maszyny wskazane w trzech wymienionych wyżej poświadczających nieprawdę fakturach, oskarżony M. K. (1) faktycznie nabył wcześniej, niż to wynika z w/w faktur. Zgodnie natomiast § 2 ust. 8 umowy o dofinansowanie rozliczeniu zaliczki lub refundacji podlegają jedynie wydatki kwalifikowane, poniesione przez oskarżonego nie wcześniej niż od dnia złożenia wniosku o dofinansowanie projektu i nie później niż w dniu zakończenia finansowania projektu. Oskarżony dokonał zatem – niezgodnie z warunkami umowy w/w - fikcyjnych transakcji obrotu tymi maszynami, które faktycznie znajdowały się już na terenie jego zakładu, uzyskując w/w faktury poświadczające nieprawdę co do zdarzeń gospodarczych wynikających z ich treści, a zatem pieniądze pochodzące z dofinansowania w wysokości 360.000 zł wypłacone w dniu 23 grudnia 2010r. były przeznaczone na refinansowanie już wcześniej zakupionych przez oskarżonego maszyn, a nie na zakup nowych maszyn, co było warunkiem dofinansowania. Instytucja Zarządzająca (...) Regionalnym

Planem Operacyjnym – Zarząd Województwa (...) nie miał świadomości rzeczywistego stanu rzeczy, na skutek wprowadzenia w błąd przez oskarżonego, w sposób wyżej opisany, gdyż w przeciwnym razie pomoc publiczna w postaci dofinansowania projektu przedstawionego przez oskarżonego nie zostałaby przyznana.

Przeciwko M. K. (1) działającemu pod firmą (...) z siedzibą w G. – P. prowadzone były postępowania egzekucyjne z wniosku wierzyciela (...) Banku Spółdzielczego, który w dniu 10 czerwca 2011r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, zaopatrzone w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Gnieźnie, obejmujący należność główną w kwocie 1.323.914,73 zł. Wierzyciel złożył wniosek o egzekucję z ruchomości, a następnie egzekucja została skierowana wobec nieruchomości. Ponadto wobec M. K. (1) były prowadzone inne postępowania egzekucyjne, w tym na wniosek wierzyciela A. K. w dniu 10 listopada 2010r. został wydany tytuł wykonawczy.

W dniach 9 i 16 września 2011r. do (...) wpłynęły zajęcia wierzytelności od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gnieźnie w trzech sprawach egzekucyjnych na łączną kwotę ponad 1.800,000 zł prowadzonych m.in. na wniosek wierzyciela (...) Banku Spółdzielczego

Urząd Marszałkowski w dniu 14 października 2011r. wezwał oskarżonego do zwrotu nierozliczonej części zaliczki w wysokości 53.426,83 zł w terminie 14 dni od daty odbioru wezwania. Mimo doręczenia oskarżonemu wezwania nie dokonał zwrotu środków, naruszając tym samym § 5 ust. 5 umowy z dnia 26 listopada 2010r. o dofinansowanie projektu, zgodnie z którym beneficjent zobowiązany jest do rozliczenia min. 70 % przekazanej transzy dofinansowania w formie zaliczki w terminie 45 dni od dnia wpływu środków finansowych w ramach przekazanej transzy zaliczki, nie później jednak niż do dnia 30 listopada danego roku dla projektów, w których występuje współfinansowanie budżetu państwa. Pozostała niewykorzystana kwota zaliczki powinna zostać zwrócona na konto instytucji dokonującej płatności lub rozliczona kolejnym wnioskiem o płatność najpóźniej do końca roku, w którym beneficjent ma obowiązek rozliczenia min. 70 % udzielonej kwoty zaliczki. Ponadto zgodnie z umową o dofinansowanie (...) zastrzegła sobie prawo wezwania beneficjenta do zwrotu niewykorzystanych środków zaliczki w terminie wcześniejszym, aniżeli koniec roku, w którym beneficjent ma obowiązek rozliczenia min. 70 % udzielonej kwoty zaliczki.

Oskarżony złożył wniosek do (...) w dniu 30.09.2011r. o przesunięcie terminu zakończenia realizacji projektu do 25.11.2011r. powołując się na przejściowe problemy z utrzymaniem płynności finansowej. Ponieważ zgodnie z umową o dofinansowanie oskarżony powinien zakończyć realizację projektu w terminie do 30 września 2011r., wobec nie rozliczenia całej kwoty zaliczki i bezskuteczności wezwania do jej zwrotu, pomimo zapewnień oskarżonego udzielanych pisemnie, telefonicznie i osobiście w dniu 10 listopada 2011r. w siedzibie pokrzywdzonego, że dokona końcowego rozliczenia do 17 listopada 2011r., pismem z dnia 13 grudnia 2011r. (...) złożyła oskarżonemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o dofinansowanie bez wypowiedzenia na podstawie § 18 ust. 3 pkt 3 umowy, ponieważ oskarżony wykorzystał przekazane środki finansowe w części na inny cel niż określony w projekcie (...), jednocześnie wezwano oskarżonego do zwrotu całej otrzymanej zaliczki w kwocie 360.000 zł przekazanej na jego konto 23 grudnia 2010r.. Korespondencja zawierająca wypowiedzenie umowy nie została podjęta przez oskarżonego, ale wypowiedzenie było skuteczne. W dniu 17 lutego 2012r. wydana została decyzja Zarządu Województwa (...) w P. nakazująca oskarżonemu działającemu pod firmą (...) zwrot kwoty 360.000 zł z odsetkami.

Oskarżony ponadto w okresie od marca 2011r. do grudnia 2011r., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w G. i Ł., będąc właścicielem firmy (...), (...)-(...) G., ul. (...) - Regon (...), NIP (...), w sytuacji grożącej mu niewypłacalności uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela Zarządu Województwa (...) jako Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, poprzez usunięcie, a następnie zbycie składników swojego majątku w postaci: dwuosiovej oczyszczarki numerycznej (...) nr (...) o wartości 285 975 zł brutto, piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto, zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień o łącznej wartości 145 500 zł brutto. Oskarżony będąc bowiem na terenie zakładu swojej firmy tj. przy ul. (...) w G. – P., polecił pracownikom, załadowanie na samochód ciężarowy przedmiotowych maszyn, które następnie zostały przewiezione do Ł., złożone w miejscu bliżej nieustalonym, a następnie trafiły częściowo na ul. (...) w G., gdzie w halach produkcyjnych przy ich wykorzystaniu prowadzona była dalej produkcja okien, pod firmą

(...) Sp. z o.o., co najmniej do 2013r., kiedy to maszyny te zostały wywiezione przez nieustalone osoby i w nieustalone miejsce. Usuwając z terenu swojego zakładu przedmiotowe maszyny, oskarżony zbył je nieustalonemu dotąd nabywcy.

Na etapie postępowania przygotowawczego do odrębnego rozpoznania wyłączono materiały w sprawie poświadczenia nieprawdy w dokumentach takich, jak faktury wymienione wyżej, a także w sprawie o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. z uwagi na usunięcie spod zajęcia maszyn na szkodę innych wierzycieli.

Oskarżony na poczet zadłużenia wynikającego z wypowiedzenia mu umowy o dofinansowanie, spłacił dotychczas w dniu 26.09.2014r. kwotę 3.000,00 zł, w dniu 20.02.2015r. kwotę 3000,00 zł i w dniu 13.04.2015r. kwotę 6.000,00 zł. Do zapłaty pozostała kwota 351.961 zł.

Pokrzywdzony wystąpił na drogę postępowania cywilnego i uzyskał przeciwko oskarżonemu nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany na podstawie weksła na kwotę 413.753,42 zł (należność główna) w sprawie sygn. akt XII Nc 40/12 w dniu 29 lutego 2012r. przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, w dniu 23 kwietnia 2012r. nadano klauzulę wykonalności na ten nakaz zapłaty i na jego podstawie było prowadzone postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gnieźnie. Postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne.

Oskarżony M. K. (1) s. W. i A. z domu G., urodził się (...) w G.. Jest rozwiedziony, ma jedno dziecko w wieku 6 lat, które pozostaje na jego utrzymaniu. Z zawodu jest technikiem stolarki budowlanej, ma wykształcenie średnie, pracuje w firmie (...) w K. jako przedstawiciel handlowy i koordynator sprzedaży i przetwarzania i zarabia 1700 zł miesięcznie. Nie ma majątku. Oskarżony nie był karany za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. **wyjaśnienie oskarżonego:** k. 717-719, 858-860

2. **częściowo zeznań świadków :**

- T. G. k. 126-127
- M. S.k. 129-130
- A. B. k. 132
- H. S. k. 141-142
- K. K. (1) k. 251-253
- P. K. k. 419
- częściowo M. K. (3) k. 553-554
- T. L. k. 610
- R. K. (2) k. 629
- S. K. k. 630
- Ł. L. k. 632
- A. O. k. 633
- A. D. k. 634
- H. M. k. 636

- D. P. k. 637
- W. W. (2) k. 638
- P. Z. (1) k. 644
- M. F. k. 645
- S. W. k. 649-650
- D. W. k. 651
- B. J. k. 662 – 663
- T. P. k. 710-712, 765-766

3. **dokumentów** ujawnionych na posiedzeniu w trybie art. 393 § 1, 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., wskazanych w protokole posiedzenia, takich jak:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami k. 1- 7;
- informacja z (...)dotycząca podmiotu (...)k. 8;
- wniosek o dofinansowanie wraz z załącznikami k. 29-40;
- wniosek o płatność zaliczkową k. 41-55;
- umowa o dofinansowanie oraz aneksy do tej umowy k. 9- 17, 18-21; 27-28
- harmonogram realizacji projektu k. 22-26;
- wniosek rozliczający zaliczkę wraz z załącznikami k. 56-90;
- zajęcie wierzytelności k. 91 – 93
- notatki pracowników pokrzywdzonego k. 94
- wniosek o aneks do umowy i odpowiedź pokrzywdzonego k. 95 -100;
- oświadczenie oskarżonego k. 101
- wypowiedzenie umowy wraz z załącznikami k. 102-103
- odpis KRS dotycząca podmiotu (...) Sp. z o.o. k. 115-122
- kopie faktur k. 128, 635
- umowa o pracę k. 131
- rozwiązanie umowy o prowadzenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów k. 133
- informacja z bazy REGON k. 135
- pismo Komornika Sądowego k. 136
- zaświadczenie z ewidencji działalności gospodarczej k. 138

- kopia informacji e-mail k. 144
- pismo Naczelnika US w G. wraz z zeznaniami podatkowymi k. 145 – 164
- kserokopia akt w sprawie egzekucyjnej Km 2799/12 k. 165-250
- wniosek o dofinansowanie k. 254-277, 278-301
- biznes – plan k. 302-340
- lista korekt do projektu k. 341-343
- umowa z (...) k. 354-357
- wezwanie do zapłaty k. 358
- materiały do wniosku o dofinansowanie k. 359-382, 383-404
- oferta zakupu maszyn k. 405 – 411
- ocena projektu k. 412-416
- zaświadczenie o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej k. 417
- zaświadczenie o nr REGON k. 418
- pismo z ZUS k. 424-425
- kserokopia akt sprawy egzekucyjnej I Co 1672/13 k. 426-543
- kserokopia akt sprawy egzekucyjnej I Co 2674/11 k. 544-551
- sprawozdanie finansowe (...) Sp. z o.o. k. 556-566
- kserokopia akt sprawy egzekucyjnej I Co 1672/11 i I Co 843/13, I Co 2673/11 k. 568-592
- wypis z rejestru gruntów k. 598
- wydruk z KRS k. 601-604
- informacja z GUS – REGON k. 605
- pismo Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w P. z załącznikiem k. 639 -643
- nakaz zapłaty k. 646
- pisma z Urzędów Skarbowych k. 652, 655, 661, 678-695
- pismo z (...) Bank k. 654
- historia Rachunku bankowego (...)Sp. z .o. k. 659
- pismo Banku k. 660,
- dokumentacja bankowa k. 677, 696- (...),
- Odpis KRS k. 664-676

- Kserokopia promesy k. 720
- Kserokopia postanowień k. 721-730
- Kserokopia operatu szacunkowego k. 731-751
- Zapytanie ofertowe z (...)wraz z załącznikami k. 752 (teczka z dokumentami)
- Zapytanie ofertowe z PPHU (...) wraz z załącznikami k. 753 (teczka z dokumentami)
- Zapytanie ofertowe z (...) Sp. z o.o. wraz z załącznikami k. 754 (teczka z dokumentami)
- Dokumentacja bankowa k. 757, 758, 759, 760, 761, 783, 784,
- Karta karna k. 763
- Dane osobopoznawcze k. 764
- Pismo T. P. k. 787
- Kopie faktur i innej dokumentacji (...)k. 788-851
- Kserokopie wpłat na konto pokrzywdzonego k. 861-862
- Postanowienie o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania k. 866-867, 869
- Kserokopia nakazu zapłaty , umowa o dofinansowanie oraz związane z tym dokumenty i korespondencja z M. K. (1)k. 905, 915-947.

Oskarżony M. K. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się w całości do popełnienia zarzuconych mu czynów i złożył wyjaśnienia, które zgodne są z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie. Oskarżony wyjaśnił w szczególności, że od 2003 roku mieszkał w Austrii, gdzie prowadził działalność gospodarczą jako firma (...)z siedzibą w W., zajmując się montażem okien, podłóg, drzwi i pracami wykończeniowymi lokali. Chcąc rozszerzyć działalność, w 2009 roku postanowił zająć się także produkcją okien. W tym celu założył w 2009 roku w Polsce działalność gospodarczą pod firmą (...)z siedzibą w G.i dla tych celów kupił nieruchomości w G.– P.ul. (...), na której znajdowały się budynki pozwalające na prowadzenie działalności gospodarczej. Wyjaśnił, że na sfinansowanie zakupu tej nieruchomości częściowo zaciągnął kredyt w N.Banku w P.. Zainwestował poza tym w uruchomienie produkcji okien oszczędności - łącznie około 750.000 zł. Szczegóły związane z zakupem i dostarczeniem maszyn niezbędnych do rozpoczęcia produkcji okien oskarżony, jak wyjaśnił, załatwiał z przedstawicielem firmy (...)z siedzibą w P., a zamierzał początkowo zakup maszyn sfinansować z własnych środków. W międzyczasie, przygotowując się do uruchomienia produkcji okien, oskarżony dowiedział się, że istnieje możliwość skorzystania z dofinansowania ze środków unijnych dla takiej działalności, jaką rozpoczynał oskarżony. Wyjaśnił, że pierwszy wniosek o dofinansowanie złożył w 2009 roku, jednak nie został uwzględniony, natomiast pozytywnie rozpatrzony został drugi wniosek o udzielenie dotacji złożony na początku 2010r., co skutkowało podpisaniem w dniu 26.11.2010r. umowy o dofinansowanie ze środków unijnych rozwoju firmy oskarżonego. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że zanim postanowił sfinansować zakup maszyn ze środków unijnych, przeinwestował w przygotowanie nieruchomości do produkcji okien i skończyły mu się własne środki, dlatego pojawił się u niego pomysł na sfinansowanie zakupu maszyn i urządzeń do produkcji okien poprzez ich wyleasingowanie z firmy austriackiej (...), która to firma ostatecznie finansowała zakup maszyn objętych zarzutami z firmy (...). Oskarżony podał, że przedmiotowe maszyny jeszcze w 2009 roku zostały przywiezione do siedziby firmy (...)i uruchomione, w związku czym rozpoczął produkcję okien. Oskarżony wyjaśnił, że na początku 2010 roku złożył drugi wniosek o dofinansowanie zakupu maszyn, które de facto już posiadał, ponieważ w sytuacji finansowej w jakiej się znalazł była to jedyna szansa dla niego na uzyskanie zwrotu środków za zakupione wcześniej maszyny oraz na spłatę austriackiego podmiotu finansującego zakup maszyn. Oskarżony podał także, że furtką do

wykazania, że maszyny i urządzenia zakupił dopiero przy użyciu środków finansowych pochodzących z przyznanej dotacji unijnej były firmy, które pomogły mu w tej operacji. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że zwrócił się do znajomego T. G.o pomoc w tej sprawie i ten ostatni wiedział, że jego przysługa jest potrzebna oskarżonemu aby uzyskać dofinansowanie ze środków unijnych. Oskarżony poprosił T. G., aby przefaktuował nabycie przez niego zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień, a odbyło się to w ten sposób, że oskarżony z swojej austriackiej firmy wystawił fakturę sprzedaży tych urządzeń na rzecz firmy (...), a następnie on wystawił fakturę sprzedaży tych maszyn na rzecz firmy (...). Jak przyznał oskarżony, z księgowej strony wszystko było jakby w porządku, ale opisane w tych fakturach zdarzenia gospodarcze w ogóle nie miały miejsca, a same maszyny były już w Polsce, służyły do produkcji okien i nikt ich nie przywoził z Austrii. Oskarżony dodał, że pomimo opisów na fakturach i towarzyszących im dokumentach, nikt nie dokonał ponownego ich uruchomienia. Dla nadania tej transakcji cech legalności, oskarżony przelał na rachunek bankowy firmy (...).należności wynikające z faktur, a następnie T. G.zwrócił mu w gotówce wskazaną kwotę. T. G.zarobił na tej operacji kwotę równą różnicy pomiędzy cenami widniejącymi na fakturach. Jak wyjaśnił oskarżony podobna sytuacja miała miejsce z firmą (...) Sp. z o.o., przy czym pomocy udzielił mu kolega T. L.. Tego ostatniego poprosił oskarżony o pomoc w znalezieniu firmy, która wystawi faktury sprzedaży maszyn i urządzeń i w ten sposób oskarżony skontaktowany został z M. K. (3), która wystawiała osobiście dokumenty w imieniu (...) Sp. z o.o.związane z tą transakcją. Oskarżony przyznał, że podobnie jak w przypadku faktur wystawionych przez firmę (...), faktury i związane z nimi dokumenty wystawione przez (...) Sp. z o.o.nie potwierdzały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, ponieważ w rzeczywistości oskarżony, jak wyjaśnił, żadnych maszyn i urządzeń od spółki (...)nie kupił. Oskarżony nie pamiętał szczegółów tej operacji, ale stwierdził, że dla nadania cech legalności tej transakcji wpłacił na konto spółki (...)pieniądze, jednak nie w całości, a pieniądze te wróciły do niego za pośrednictwem T. L.. Dodał, że nikt nie robił tego za darmo, ale nie potrafił dokładnie wskazać kto i jakie korzyści uzyskały z tego procederu. Wskazał także, że spółka (...)miała rzekomo nabyć przedmiotowe maszyny, rzekomo dostarczone firmie oskarżonego, od spółki (...)w W., a ta firma z kolei od austriackiej firmy oskarżonego. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że z całej pobranej zaliczki z Urzędu Marszałkowskiego tytułem dotacji tj. z kwoty 360.000 zł nie udało mu się dokumentami rozliczyć kwoty około 50.000 zł, a przeznaczył ją, podobnie jak pozostałą część zaliczki, na potrzeby firmy. Z wyjaśnień oskarżonego wynika poza tym, że przedmiotowe maszyny i urządzenia z hali firmy ul. (...)w P.wywoził E. B.do Ł., dokładnego adresu nie potrafił wskazać, jednak – jak przyznał – wtedy były już wobec niego prowadzone postępowania egzekucyjne przez komornika, a maszyny i urządzenia, które zostały wywiezione były zajęte przez komornika. Oskarżony nie pamiętał jaka firma transportowa wywoziła te maszyny i urządzenia do Ł., a trafiły one ostatecznie do spółki (...), która w G.przy ul. (...)uruchomiła produkcję okien. Zatrudnienie w tej spółce zaproponował oskarżonemu T. L., który był współnikiem w spółce, ale oskarżony ostatecznie nie zgodził się. Oskarżony stwierdził, że nie wie co się stało z tymi maszynami i urządzeniami, ale zapewne zostały sprzedane, nie potrafił powiedzieć komu (k. 718-719). Oskarżony wyraził gotowość poddania się dobrowolnie karze uzgodnionej z Prokuratorem w trybie art. 335 k.p.k., wniosek taki podtrzymał podczas kolejnego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym i uzgodnił z Prokuratorem kary za zarzucane przestępstwa (k. 859-860).

Taki wniosek ostatecznie Prokurator dołączył do aktu oskarżenia o wymierzenie oskarżonemu uzgodnionych kar i środków karnych. Oskarżony następnie podtrzymał swój wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie uzgodnionych z Prokuratorem kar: 1 rok i 9 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt I aktu oskarżenia i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 150 zł jedna stawka, kary 9 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt II aktu oskarżenia oraz kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat.

Oceniając moc dowodową wyjaśnień oskarżonego, zważyć należy, iż zasługują one na podzielenie w całości jako zbieżne, spójne, znajdujące potwierdzenie w innych dowodach. Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim właśnie na wyjaśnieniach oskarżonego, które są zdaniem Sądu logiczne, spójne, konsekwentne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, z zeznaniami świadków w znacznej części, którzy potwierdzili proceder wystawienia fikcyjnych faktur w celu rozliczenia przez oskarżonego zaliczki pobranej jako dotacja unijna.. W świetle przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów, jego wyjaśnienia nie budzą w ocenie Sądu żadnych wątpliwości, stanowiąc pełnowartościowy materiał dowodowy. Zważyć należy przede wszystkim, że oskarżony nigdy nie kwestionował swego sprawstwa, jak też winy, szczegółowo wyjaśnił także

okoliczności dokonania przestępstw, zgodnie z ustaleniami faktycznymi dokonany przez Sąd także na podstawie innych wiarygodnych dowodów. Jego wyjaśnienia są poza tym prawdopodobne z punktu widzenia logiki i zasad doświadczenia życiowego, zbieżne z innymi dowodami i jako takie zasługiwały na podzielenie przy ustalaniu stanu faktycznego.

Wobec przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzuconych mu czynów Sąd podzielił zatem jako wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego dotyczące okoliczności w jakich powziął zamiar wyłudzenia pieniędzy tytułem dotacji na sfinansowanie fikcyjnego zakupu maszyn i urządzeń oraz zamiar rozliczenia zaliczki pobranej tytułem dotacji za pomocą fikcyjnych faktur dotyczących zdarzeń gospodarczych, które nie miały miejsca, na wiarę zasługiwały także podane przez oskarżonego okoliczności w jakich uzyskał od innych podmiotów przedmiotowe faktury, przedłożone celem rozliczenia zaliczki w kwocie 360.000 zł, także wyjaśnienia dotyczące obiegu dokumentów związanych z tymi fikcyjnymi transakcjami i rozliczeń z wystawcami fikcyjnych faktur, wreszcie odnośnie okoliczności usunięcia przedmiotowych maszyn i urządzeń z terenu firmy oskarżonego w sytuacji grożącej mu niewypłacalności i tym samym uszczuplenia zaspokojenia pokrzywdzonego - wierzyciela, ponieważ w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w innych uznanych za wiarygodne dowodach, jak częściowo zeznania świadków T. G., T. P., D. W., S. W., W. W. (2), a także w zebranych w aktach dokumentach. Sąd dał wiarę także wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazał on na co wydał wyłudzone tytułem dotacji pieniądze, odnośnie w ogóle sytuacji materialnej i majątkowej oskarżonego, ponieważ w tym zakresie te wyjaśnienia są zbieżne z zebranymi dokumentami i Sąd nie znalazł żadnych dowodów przeciwnych, z których wynikałoby np. że w dalszym ciągu oskarżony jest w posiadaniu wyłudzonych środków pieniężnych, czy też usuniętych maszyn i urządzeń, których dotyczy zarzut II aktu oskarżenia. Wobec braku dowodów przeciwnych Sąd podzielił także wyjaśnienia oskarżonego, że pieniądze uzyskane z tytułu zaliczki z dofinansowania przeznaczył na potrzeby własnej firmy, w szczególności refinansowanie zakupionych wcześniej przez niego maszyn. Te wyjaśnienia oskarżonego są bowiem spójne i poza tym korespondują z zeznaniami świadków - pracowników firmy (...), którzy potwierdzili w swoich zeznaniach, że przedmiotowe maszyny i urządzenia do produkcji okien były na terenie firmy oskarżonego już w 2009r.. Sąd podzielił zatem jako zbieżne te dowody, to jest zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania wskazanych świadków, bo wiarygodności tych dowodów nie podważa fakt, iż przesłuchani w charakterze świadków przedstawiciele firmy (...) Sp. z o.o. nie przyznali się do uczestnictwa w przestępczym procederze opisanym w wyjaśnieniach oskarżonego, a i sam T. G. przedstawił inaczej, niż oskarżony sytuację, a mianowicie, jakoby świadek miał kupić a następnie odsprzedać oskarżonemu maszyny, które dopiero w styczniu 2011r. zostały dostarczone do Polski do firmy świadka, a następnie do firmy oskarżonego. Powyższe okoliczności mogą mieć bowiem znaczenie jedynie dla kwestii ewentualnej odpowiedzialności tych osób, nie wpływa natomiast na prawno – karną ocenę zachowania oskarżonego, który w całości przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie dziwią natomiast twierdzenia świadków - przedstawicieli firm (...) oraz C., czyli według oskarżonego wystawców fikcyjnych faktur, że kwestionowane faktury dotyczyły rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, ponieważ osoby te były zainteresowane prezentowaniem takiej korzystnej dla nich wersji zdarzeń, aby siebie uchronić przed odpowiedzialnością karną. Wreszcie wobec braku dowodów przeciwnych Sąd podzielił także jako wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego odnośnie jego sytuacji materialnej, majątkowej, ponieważ są one zbieżne z innymi dowodami w postaci dokumentów zebranymi w aktach sprawy. W świetle takich jednoznacznych ustaleń nie było zdaniem Sądu konieczne uzyskiwanie w tym postępowaniu dalszych dowodów, czy weryfikacji już zgromadzonych na etapie śledztwa w celu dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych, zwłaszcza, że postępowanie przygotowawcze w stosunku do M. K. zakończyło się wniesieniem aktu oskarżenia z wnioskiem Prokuratora z art. 335 k.p.k. i skazaniem bez rozprawy. Prawdziwość i szczerść wyjaśnień oskarżonego potwierdza także zdaniem Sądu analiza jego zachowania po ujawnieniu przestępczego procederu, kiedy to od początku przyznał się do winy i wyjaśnił obszernie przestępczy proceder, opisał kto mu pomógł i nadto przedłożył na poparcie swoich wyjaśnień dokumentację, jaką posiadał .

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd zatem jedynie w części podzielił zeznania **świadka T. G.**, a mianowicie w zakresie w jakim zbieżne były z wyjaśnieniami oskarżonego, który opisał przestępczy proceder. Na wiarę zasługiwały zatem zeznania świadka, w których potwierdził, że przystał na propozycję oskarżonego, aby odkupić od austriackiej firmy oskarżonego maszyny służące do produkcji okien, objęte zarzutem aktu oskarżenia, po to, by następnie odsprzedać je firmie oskarżonego działającej w Polsce tj. (...). Na wiarę jako zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego zasługują zatem

także zeznania świadka dotyczące obiegu dokumentów, a także przepływu środków pieniężnych pomiędzy rachunkami firm świadka i oskarżonego, natomiast za niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka w części, w której podał, że przedmiotowe maszyny objęte fakturami wystawionymi przez jego firmę zostały dostarczone najpierw na teren firmy świadka, że były w częściach, nie złożone i że zostały dopiero następnie przewiezione do firmy oskarżonego. Zeznania te pozostają w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego, który potwierdził, że świadek T. G. wiedział do czego potrzebne są oskarżonemu faktury na zakup maszyn i według oskarżonego zdawał sobie sprawę z fikcyjności zdarzeń gospodarczych, w których zgodził się uczestniczyć, fakturując fikcyjne transakcje. Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego świadek T. G. wiedział także, że w ten sposób pomaga oskarżonemu uzyskać dotację. W tym zakresie Sąd zatem nie podzielił zeznań świadka, jako sprzecznych z pozostałym zebrany materiał dowodowy, zwłaszcza, że inni świadkowie - pracownicy firmy oskarżonego także potwierdzili, iż przedmiotowe maszyny, były od 2009r. na terenie zakładu oskarżonego i służyły już do produkcji okien, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadka G.. Taka treść zeznań świadka wynika zdaniami Sądu z obawy przed konsekwencjami prawnymi – karnymi jakie mogą grozić jemu samemu w związku z udzieleniem pomocy oskarżonemu w wyłudzeniu dotacji, bo tak należałoby kwalifikować zachowanie świadka, który zgodził się pomóc oskarżonemu w sposób wyżej opisany, wystawiając fakturę dokumentującą fikcyjne zdarzenie gospodarcze.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd jedynie w niewielkiej części podzielił także zeznania **świadka M. K. (3)**, a mianowicie w zakresie w jakim zbieżne były z wyjaśnieniami oskarżonego, który opisał przestępczy proceder. Na wiarę zasługiwały zatem jedynie te zeznania świadka, które dotyczyły okoliczności bezspornych, a zatem, że świadek była prezesem firmy (...) Sp. z o.o. w czasie, kiedy wystawiono faktury objęte aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. Zważyć należy jednak, że świadek zeznawała uprzedzona o treści art. 183 k.p.k. i w swoich zeznaniach nie pamiętała właściwie żadnych okoliczności dotyczących kwestionowanych transakcji. Zdaniem Sądu takie tłumaczenia świadka należy uznać za niewiarygodne, stanowiące w istocie próbę obrony przed odpowiedzialnością karną grożącą świadkowi, gdyż według wyjaśnień oskarżonego to właśnie świadek była osobą, z którą oskarżony załatwiał sprawy związane z wystawieniem przez (...) Sp. z o.o. dwóch fikcyjnych faktur dotyczących zdarzeń gospodarczych, które nie miały miejsca. Trudno zatem w świetle wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego uznać za prawdziwe zapewnienia świadka M. K. (3), że nie posiadała wiedzy czy nie pamięta okoliczności transakcji z (...). W tym zakresie Sąd zatem nie podzielił zeznań świadka, jako sprzecznych z pozostałym zebrany materiał dowodowy, zwłaszcza wyjaśnieniami oskarżonego i zebranymi w sprawie dokumentami. Taka treść zeznań świadka wynika zdaniami Sądu z obawy przed konsekwencjami prawnymi – karnymi jakie mogą grozić jej samej w związku z udzieleniem pomocy oskarżonemu w wyłudzeniu dotacji, bo tak należałoby kwalifikować zachowanie świadka, która zgodziła się pomóc oskarżonemu w sposób wyżej opisany, wystawiając faktury dokumentujące fikcyjne zdarzenie gospodarcze.

Podobnie Sąd ocenił wymijające w swej treści zeznania **świadka T. L.**, które podzielił jedynie w niewielkiej części, a mianowicie w zakresie w jakim zbieżne były z wyjaśnieniami oskarżonego, który opisał przestępczy proceder. Na wiarę zasługiwały zatem jedynie te zeznania świadka, które dotyczyły okoliczności bezspornych, a zatem, że świadek był udziałowcem firmy (...) Sp. z o.o. w czasie, kiedy wystawiono faktury objęte aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, a także odnośnie przedmiotu działalności spółki tj. pośrednictwo w handlu maszynami. Zważyć należy jednak, że świadek zeznawał uprzedzony o treści art. 183 k.p.k. i w swoich zeznaniach zasłaniał się zdaniem Sądu niepamięcią odnośnie okoliczności dotyczących kwestionowanych transakcji. Zdaniem Sądu takie tłumaczenia świadka należy uznać za niewiarygodne, stanowiące w istocie próbę obrony przed odpowiedzialnością karną grożącą świadkowi, gdyż według wyjaśnień oskarżonego to właśnie świadek był osobą, która skontaktowała oskarżonego z M. K. (3) i pomógł uzyskać fikcyjne faktury w celu przedłożenia w Instytucji Zarządzającej (...) i rozliczenia uzyskanej dotacji. To świadek według oskarżanego skontaktował go z firmą (...) Sp. z o.o. i w świetle wiarygodnych wyjaśnień M. K. (1) nie ulega wątpliwości, że doszło z pomocą świadka do wystawienia dwóch fikcyjnych faktur dotyczących zdarzeń gospodarczych, które nie miały miejsca, a które wykorzystane zostały przez oskarżonego w przestępczym procedurze związanym z wyłudzeniem dotacji. Trudno zatem w świetle wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego uznać za prawdziwe zapewnienia świadka T. L., że nie posiadał wiedzy czy nie pamiętał okoliczności transakcji z (...). W tym zakresie Sąd zatem nie podzielił zeznań świadka, jako sprzecznych z pozostałym zebrany materiał dowodowy, zwłaszcza wyjaśnieniami oskarżonego i zebranymi w sprawie dokumentami. Taka treść zeznań świadka wynika zdaniami Sądu z

obawy przed konsekwencjami prawno – karnymi jakie mogą grozić jemu samemu w związku z udzieleniem pomocy oskarżonemu w wyłudzeniu dotacji, bo tak należałoby kwalifikować zachowanie świadka, który zgodził się pomóc oskarżonemu w sposób wyżej opisany, kontaktując z firmą, która wystawiła faktury dokumentujące fikcyjne zdarzenie gospodarcze.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd podzielił natomiast w całości jako wiarygodne, logiczne, spójne, zbieżne z innymi dowodami, w szczególności wyjaśnieniami oskarżonego i zebranymi w sprawie dokumentami, zeznania **świadka T. P.**, która od 2015r. jest prezesem firmy (...) Sp. z o.o.Sp. k. Świadek wcześniej pracowała w spółce (...)i odpowiedzialna była za kontrakty maszynowe. Świadek potwierdziła, że współpracowali z firmą oskarżonego (...)i firma oskarżonego w lipcu 2009 roku zamówiła zestaw maszyn o wartości 139500 euro netto. Instytucją finansującą był wskazany przez oskarżonego austriacki leasingodawca i chodziło o maszyny do produkcji okien, w tym dwuosiowa oczyszczarka numeryczna (...), piła dwugłowicowa przemysłowa typ SD 500 , zgrzewarki dwugłowicowej. Świadek dodała, że firma (...)była dystrybutorem maszyn z W., gdzie zostały zakupione i odsprzedane dalej, zaprzeczyła, aby nabyli te maszyny od firmy (...), czy też przewozili takie maszyny z firmy (...)do firmy (...).

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd podzielił w całości jako wiarygodne, logiczne, spójne, zbieżne z innymi dowodami zeznania **świadka M. S.**, pracownika w firmie oskarżonego w okresie od 1.09.2011r. do 30.04.2012r., jednak zeznania te nie wniosły nic istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek potwierdziła jedynie, że na terenie firmy znajdowały się maszyny, o których posiadała wiedzę, że zostały zakupione ze środków unijnych, a od lutego 2012r. w siedzibie firmy zaczęli pojawiać się komornicy i zabezpieczono jedną z w/w maszyn. Oskarżony nie odprowadzał składek do ZUS w związku z zatrudnieniem świadka. Świadek podała także, że w firmie (...)to oskarżony zajmował się wyłącznie sprawą dofinansowania ze środków unijnych zakupu maszyn.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd podzielił w całości jako wiarygodne, logiczne, spójne, zbieżne z innymi dowodami także zeznania **świadka A. B.**, która w okresie od 18.05.2009r. do 09.11.2011r. prowadziła księgowość firmy oskarżonego, jednak zeznania te nie wniosły nic istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek potwierdziła jedynie, że oskarżony miał problemy finansowe, zalegał z płatnościami, także na rzecz świadka. Dodała, że według jej wiedzy firma oskarżonego zakupiła maszyny do produkcji okien, które miały pochodzić z Austrii, a na zakup tych maszyn i urządzeń oskarżony otrzymał dofinansowanie ze środków unijnych.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd podzielił w całości jako wiarygodne, logiczne, spójne, zbieżne z innymi dowodami, w tym przede wszystkim wyjaśnieniami oskarżonego, także zeznania **świadka A. D.**, z którą T. G.konsultował transakcję zakupu maszyn z firmy austriackiej (...). Świadek potwierdziła, że maszyny te zostały zakupione na terenie Austrii na podstawie faktur z dnia 10 i 11 stycznia 2011r. i zostały zaksięgowane w środki trwałe, a po dwóch tygodniach T. G.przyniósł fakturę VAT nr (...), z której wynikał, że te same maszyny zakupione wcześniej z firmy austriackiej M. K. (1)sprzedał firmie (...)z siedzibą w P.. Dodała, że według jej wiedzy zakup tych maszyn i urządzeń było zgodne z przepisami podatkowymi.

Nic nie wniosły do rozstrzygnięcia sprawy zeznania **świadka H. S.**, ponieważ nie była ona przesłuchiwana odnośnie meritum sprawy i nie miała takiej wiedzy, choć Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka, jako osoby nie zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy.

Nic nie wniosły do rozstrzygnięcia sprawy także zeznania **świadka P. K.**, który był udziałowcem w firmie (...) Sp. z o.o.w okresie od 2011r. do 2014r., ponieważ nie miał wiedzy odnośnie transakcji z firmą oskarżonego (...), wskazując na M. K. (3)jako osobę z firmy (...), która taką wiedzę winna posiadać, choć Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka, zbieżnych z wyjaśnieniami samego oskarżonego, który także wskazywał na M. K. (3)jako osobę z spółki (...), z którą załatwiał sprawę. .

Z dużą ostrożnością Sąd podszedł do oceny wiarygodności zeznań **świadka P. Z. (2)**, gdyż był on Prezesem firmy (...) Sp. z o.o.w okresie od lipca do października 2012r., kiedy to firma ta miała zajmować się produkcją okien. Zważyć należy, iż w niniejszej sprawie zaangażowanie osób związanych z firmą (...) Sp. z o.o.w przestępczy proceder, który był udziałem oskarżonego, nakazuje właśnie z tego powodu ostrożność w ocenie zeznań osób związanych ze spółką

odnośnie okoliczności towarzyszących sprawie. Wskazać należy, iż świadek był prezesem spółki w czasie, gdy ta zajmowała się w G.przy ul. (...)produkcją okien wykorzystując de facto linię produkcyjną przeniesioną z siedziby firmy (...). Z zeznań pracowników firmy oskarżonego wynika bowiem, że to właśnie pod adres ul. (...)w G.wywiezione zostały maszyny do produkcji okien z ul. (...). Trudno zatem uznać za wiarygodne zapewnienia świadka, że nie wie co się stało z przedmiotowymi maszynami, które wcześniej zostały usunięte przez oskarżonego z terenu jego firmy i jak wynika z zeznań niektórych świadków to oskarżony w rzeczywistości dalej prowadził swoją działalność polegającą na produkcji okien pod adresem ul. (...)w G., a zatem należy uznać, że firma (...) Sp. z o.o.była tylko przykrywką dla kontynuacji przez oskarżonego produkcji. Potwierdzają to pośrednio zeznania **świadka B. J.**, która w spółce (...) Sp. z o.o.ok. 2009 roku była księgową, a zatrudniała ją M. K. (3). Zeznała ona w szczególności, że nie kojarzy podmiotu o nazwie (...), (...) Sp. z o.o.S. koło W., nie kojarzy dokumentów księgowych związanych z zakupem i sprzedażą maszyn i urządzeń służących do produkcji okien, na pewno spółka (...)według świadka nie produkowała okien, natomiast handlowała przedmiotami ze słomy.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd podzielił w całości jako wiarygodne, logiczne, spójne, zbieżne z innymi dowodami także zeznania **świadka K. K. (1)**, która jako pracownik firmy (...) w P., zajmującej się pozyskiwaniem dotacji unijnych, pomagała firmie oskarżonego skompletować dokumenty niezbędne do złożenia wniosku o dofinansowanie, jednak zeznania te nie wniosły nic istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek podała jedynie jakie dokumenty oskarżony przedłożył, dodając, że świadek nie weryfikowała tych dokumentów pod względem merytorycznym.

Istotne dla poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie były wiarygodne zeznania **świadków R. K. (2), S. K., Ł. L., A. O., H. M., D. P., W. W. (2), S. W., D. W.**, którzy byli pracownikami oskarżonego zatrudnionymi w siedzibie firmy (...) w miejscowości P. przy ul. (...). Dokonując ustaleń faktycznych Sąd podzielił w całości jako wiarygodne, logiczne, spójne, zbieżne z innymi dowodami zeznania wskazanych wyżej świadków, gdyż zbieżna są wzajemnie, a także znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, który opisał przestępczy proceder. Z zeznań **świadka R. K. (2)**, który zatrudniony był w okresie od 15.06.2009r. do 31.07.2010r. jako pracownik produkcyjny wynika w szczególności, że widział jak do firmy (...) przy ul. (...) przywiezione zostały maszyny do produkcji okien, była ta cała linia produkcyjna. Maszyny te zostały uruchomione na terenie firmy oskarżonego i odbywała się na nich produkcja okien. Świadek dodał, że we wskazanym okresie przebywał 2 miesiące w Austrii, gdzie pracował w firmie oskarżonego także przy produkcji okien i drzwi. Także **świadek S. K.**, brygadzysta w firmie oskarżonego w takim samym okresie jak świadek K., potwierdził, że w czasie kiedy był tam zatrudniony (czerwiec 2009 – lipiec 2010) zostały przywiezione maszyny do produkcji okien. Maszyny te dostarczyła według świadka firma (...) lub (...) z P., były to maszyny produkcji włoskiej i zostały uruchomione w firmie. Świadek zeznał także, że po odejściu z firmy (...) dowiedział się, że cała linia produkcyjna została przeniesiona na ul. (...) w G.. Z kolei **świadek Ł. L.** zatrudniony był w firmie (...) przy ul. (...) w P. od 1 lutego 2011r. i nie był świadkiem, jak były przywożone maszyny do produkcji okien, bo maszyny te już były na terenie firmy, kiedy rozpoczynał pracę. Świadek dodał, że odszedł z firmy oskarżonego z powodu nie wypłacania wynagrodzenia, a według jego wiedzy, to oskarżony prowadził dalej działalność związaną z produkcją okien tyle, że w innym miejscu tj. przy ul. (...) w G., ale nie wiedział czy wykorzystywał te same maszyny, co przy ul. (...), czy inne. **Świadkowie A. O. i H. M.**, którzy zatrudnieni byli w firmie oskarżonego w okresie od czerwca 2009 roku do września 2011r., potwierdzili, że w czasie kiedy byli tam zatrudnieni zostały przywiezione maszyny do produkcji okien. Maszyny te dostarczyła według świadka firma (...), była to cała linia produkcyjna i zostały uruchomione w firmie. Świadek O. zeznał także, że po odejściu z firmy (...) dowiedział się, że oskarżony działalność polegającą na produkcji okien prowadził na ul. (...) w G.. **Świadek D. P.** pracowała w biurze firmy (...) przy ul. (...) w okresie od maja do sierpnia 2011r. i według niej w tym okresie odbierała wiele telefonów z firm, którym firma oskarżonego zalegała z zapłatą. Świadek przyznała, że w tym okresie sprzedaż okien była mała. Z kolei **świadek W. W. (2)** zatrudniony został w firmie oskarżonego przy ul. (...) w P. kiedy znajdowała się na terenie zakładu cała linia produkcyjna. Świadek dodał, że widział, jak któregoś dnia komornicy spisywali numery przedmiotowych maszyn, a następnego dnia oskarżony z współnikiem kazali załadować te maszyny na samochód i zostały wywiezione z ul. (...). Potwierdził to w swoich **zeznaniach świadek S. W.**, który zatrudniony był w firmie oskarżonego jako pracownik produkcji w okresie od grudnia 2010r. do marca 2011r. Świadek zeznał w szczególności, że w marcu 2011r. firmę zajął komornik, po czym w tym samym miesiącu, w ciągu jednego dnia, wszystkie maszyny

zostały wywiezione w obecności oskarżonego i jego współnika o imieniu E.. Świadek pomagał ładować te maszyny na samochody, były cztery kursy i słyszał, jak ten E. powiedział do kierowcy, że maszyny mają być wywiezione do Ł.. Świadek zeznał, że wyglądało to wywożenie maszyn tak, jakby oskarżony i ten E. chcieli schować te maszyny przed komornikiem. Świadek podał, że w maju lub czerwcu 2011r. pracował w W. w firmie (...) i spotkał tam oskarżonego, który przyjechał wziąć wymiary okien i zaproponował mu ponownie pracę. Świadek pojechał w związku z tym do G. na ul. (...), oglądał halę produkcyjną, którą pokazał mu oskarżony i świadek stwierdził, że stały tam maszyny, które wcześniej były na ul. (...), trwały przygotowania do ich uruchomienia. Świadek D. W. potwierdził także, że pod koniec działalności firmy oskarżonego przy ul. (...) ze swoim współnikiem o imieniu E., załadował część maszyn na samochód ciężarowy i wywieźli je do Ł., dokąd pojechał także świadek. Zeznał, że maszyny zostały rozładowane w Ł. pod starą wiatą. Świadek dodał także, że w kwietniu lub maju 2011r. K. zaproponował mu pracę przy ul. (...) w G.. Świadek był tam i widział dwie duże hale produkcyjne, a w jednej z nich stały dwie maszyny z tych, które wcześniej zostały wywiezione do Ł., trwały przygotowanie do ich uruchomienia.

Zaznaczyć należy poza tym, że niemal wszyscy wymienieni wyżej świadkowie – pracownicy oskarżonego wspomnieli o problemach finansowych firmy oskarżonego i zaległościach w wypłatach wynagrodzeń pracownikom, nie odprowadzaniu składek zusowskich, co potwierdza, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry powziętym zamiarem nie wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań, bo mimo, że zgodnie z oświadczeniem zawartym w pkt 7 wniosku o dofinansowanie zapewniał o dobrej sytuacji ekonomicznej i finansowej swojej firmy, gwarantującej realizację projektu (oświadczenie z dnia 1 lutego 2010r.), to tak naprawdę oskarżony we wniosku o dofinansowanie z dnia 1 lutego 2010r. wprowadził przedstawicieli Zarządu Województwa (...) w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, przedkładając w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego pisemne poświadczające nieprawdę i nierzetelne oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej.

Nie wniosły właściwie nic istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania świadka M. F., który zeznał odnośnie swoich roszczeń względem oskarżonego.

Sąd dał wiarę natomiast dokumentom zebranych w sprawie i ujawnionym na posiedzeniu w trybie art. 393 § 1, 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 4 k.p.k. (za wyjątkiem oczywiście nierzetelnych faktur i oświadczeń), gdyż zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w granicach ich kompetencji, w znacznej części były to dokumenty urzędowego pochodzenia, nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by to uczynić z urzędu.

Przechodząc do oceny zebranych w sprawie dokumentów wskazać należy, że w aktach niniejszej sprawy zgromadzono szereg dokumentów, wyliczonych powyżej. Dokumenty te można podzielić na te, które wytworzone zostały w toku przeprowadzonych w sprawie czynności procesowych, a za zadanie miały dokumentowanie ich przebiegu, dokumenty pochodzące od różnych instytucji oraz dokumenty związane z działalnością gospodarczą prowadzoną przez oskarżonego i świadków, a także wytworzone na potrzeby niniejszego postępowania oświadczenia pokrzywdzonego w zakresie wysokości szkody.

Odnosząc się do pierwszej grupy dowodów wskazać należy, że dokumentują one czynności procesowe, przeprowadzone przez właściwe organy w ramach swoich kompetencji i zgodnie z obowiązującymi przepisami i brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Również dowody, które - na żądanie policji, prokuratora bądź sądu - zostały nadesłane przez odpowiednie instytucje jako pochodzące od niezależnych instytucji - uznano za wiarygodne, zwłaszcza, iż żadna ze stron procesu ich nie kwestionowała.

Część zgromadzonych w sprawie dokumentów stanowiły jednak dokumenty, które nie odzwierciedlały rzeczywistego stanu rzeczy, a mianowicie poświadczające nieprawdę w sposób opisany wyżej faktury oraz dokumenty z nimi powiązane i oświadczenia oskarżonego odnośnie jego sytuacji materialnej. Przedmiotowe dokumenty uznano za niewiarygodne, z uwagi na stronę merytoryczną – poświadczaly one nieprawdę.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1), Sąd uznał, że wina i sprawstwo tego oskarżonego nie budziły żadnych wątpliwości, a tym samym wniosek Prokuratora złożony w trybie art. 335 k.p.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.) o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu, po jego korektach poczynionych na posiedzeniu (vide: protokół posiedzenia), zasługuje na uwzględnienie. Istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności zaistniałych czynów, których dotyczyły zarzuty z aktu oskarżenia, a także wyniki przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, przy uwzględnieniu zasad wyrażonych w przepisach art. 7 i 410 k.p.k. w zw. z art. 343 § 4 k.p.k., doprowadziły zatem do wniosku, że wina oskarżonego nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości i została mu w pełni wykazana w zakresie następujących czynów, polegających na tym, że:

6. w okresie od 1 lutego 2010 roku do dnia 13 grudnia 2011 roku, w P., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc właścicielem firmy (...) (...), ul. (...) Regon (...), NIP (...), działając w zamiarze nie wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań, doprowadził Zarząd Województwa (...) jako Instytucję Zarządzającą (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 360.000,00 zł, polegającego na zawarciu w dniu 26 listopada 2010 roku z w/w przedsiębiorcą umowy nr (...) aneksowanej 10 grudnia 2010r. nr (...), 30 marca 2011r. nr (...), 14 czerwca 2011r. (...), 11 lipca 2011r. nr (...) i w dniu 31 sierpnia 2011r. nr (...) o dofinansowaniu projektu pod nazwą „(...)” współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013, gdzie całkowita wartość projektu wynosiła 924.823,01 zł, z czego kwota 750.000 zł to całkowite wydatki kwalifikowane, a prawo dofinansowania projektu wynosiło 450.000 zł w ten sposób, że we wniosku o dofinansowanie z dnia 1 lutego 2010r. wprowadził przedstawiciele Zarządu Województwa (...) w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, przedkładając w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego pisemne poświadczające nieprawdę i nierzetelne oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej, zatajając w nim znaczne obciążenia finansowe wobec (...) Banku Spółdzielczego z siedzibą w P. wynikające z umowy kredytu gospodarczego nr (...) z dnia 19 stycznia 2010 roku, które istniały w momencie ubiegania się o środki unijne, a które to oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego dofinansowania, wprowadzając też przedstawiciele Zarządu Województwa (...) w błąd co do zamiaru zakupu i uruchomienia przy wykorzystaniu kwoty dofinansowania: piły dwugłowicowej przemysłowej, zakupu i uruchomienia trójwrzecionowego automatu do odwodnień, zakupu oraz uruchomienia frezarki do wiercenia pod kłamkę i frezowania pod zasuwnicę, zakupu oraz uruchomienia frezarki do słupka, zakupu kompletu narzędzi koniecznych do produkcji, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki dwugłowicowej, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki jednogłowicowej, zakupu oraz uruchomienia piły tarczowej do stali, zakupu oraz uruchomienia jednogłowicowej wkrętarki do stali z prowadnicą rolkową, zakupu oraz uruchomienia dwuosiowej oczyszczarki numerycznej, zakupu oraz uruchomienia piły do listew przyszybowych z posuwem pneumatycznym, zakupu oraz uruchomienia prasy do szkolenia, zakupu oraz uruchomienia wkrętarki pistoletowej z automatycznym podajnikiem wkrętów, zakupu oprogramowania do zarządzania piłą dwugłowicową - o łącznej wartości 750.000 zł, z których większość znajdowała się już w jego dyspozycji, albowiem nabył je wcześniej w innych okolicznościach, a następnie na podstawie wniosku z dnia 13 grudnia 2010r. doprowadził do przekazania mu w dniu 23 grudnia 2010r. zaliczki w kwocie 360.000 zł poprzez przelanie jej na jego rachunek bankowy, którą następnie rozliczył, używając nieprawdziwych dokumentów w postaci faktur VAT poświadczających w swojej treści nieprawdę, tj. opisujących zdarzenia, które nie miały w ogóle miejsca, jak:

- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...) nr (...) z dnia 6 stycznia 2011. na sprzedaż dwuosiowej oczyszczarki numerycznej (...) nr (...) o wartości 285.975 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 232 500 zł;
- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...) nr (...) z dnia 17 stycznia 2011r. na sprzedaż piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 160 162,60 zł;
- faktura VAT wystawiona przez PPHU (...) nr (...) z dnia 26.01.2011r. na sprzedaż zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień wartości 145.500 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 118 292,68 zł;

a pozostałą kwotę zaliczki w wysokości 53.426,83 zł nie rozliczył i przywłaszczył sobie, doprowadzając tym samym Zarząd Województwa (...) jako Instytucję Zarządzającą (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 360.000,00 zł,

przy czym Sąd zakwalifikował w/w zachowanie jako przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zbiegu z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

7. w okresie od marca 2011r. do grudnia 2011r., w G. i Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc właścicielem firmy (...), (...)-(...) G., ul. (...) - Regon (...), NIP (...), w sytuacji grożącej mu niewypłacalności uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela Zarządu Województwa (...) jako Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, poprzez usunięcie, a następnie zbycie składników swojego majątku w postaci: dwuosiovej oczyszczarki numerycznej (...) nr (...) o wartości 285 975 zł brutto, piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto, zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień o łącznej wartości 145 500 zł brutto,

przy czym Sąd zakwalifikował w/w zachowanie jako przestępstwo z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przestępstwo oszustwa określone w **art. 286 § 1 k.k.** polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Kodeks karny nie określa sposobów, przy pomocy których można wprowadzić daną osobę w błąd – należy więc przyjąć, że zachowanie sprawcy w tym zakresie może przybrać dowolną formę, jeżeli tylko finalnie doprowadzi do powstania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem a rzeczywistym stanem rzeczy. Dla przykładu, może to nastąpić za pomocą słów, pisma, gestu, przedłożenia stwierdzających nieprawdę lub fałszywych dokumentów itp.. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć okoliczności istotnych, a więc takich, które mogłyby mieć wpływ na podjęcie przez pokrzywdzonego decyzji o rozporządzeniu mieniem, w tym zwłaszcza okoliczności powodującej, że dokonane przez niego rozporządzenie mieniem ma dlań charakter niekorzystny. Jednocześnie, między owym wprowadzeniem w błąd, a następującym po nim niekorzystnym rozporządzeniem mieniem musi zachodzić związek przyczynowy. Ponadto, istotnym elementem przestępstwa oszustwa jest dobrowolność rozporządzenia mieniem przez osobę pokrzywdzoną na rzecz sprawcy.

Ustawowe znamię stanowiące skutek przestępstwa oszustwa wypełnione zostaje wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie w użytych przy przestępstwie oszustwa sformułowaniu „doprowadza” ustawodawca ujawnia konieczność istnienia związku przyczynowego pomiędzy podstępem, polegającym na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Konieczne jest zatem ustalenie okoliczności mających decydujące znaczenie dla decyzji o dokonaniu danej czynności i czy odnośnie do tych okoliczności jedna ze stron nie wprowadziła drugiej w błąd. Pojęcie korzyści majątkowej, którą osiąga w ten sposób sprawca, powinno być przy tym rozumiane szeroko i nie wyklucza istnienia tego znamienia nawet fakt, że sprawca zakłada zwrot mienia pokrzywdzonemu, czy też spełnienie swego świadczenia. Nie wyklucza niekorzystności rozporządzenia również okoliczność, iż szkoda może być naprawiona, a w szczególności, że pokrzywdzonemu przysługuje roszczenie cywilne. Niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza bowiem pogorszenie sytuacji majątkowej rozporządzającego i jest szersze od pojęcia szkody i straty (zob. J. Satko, Głosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000r., sygn. akt V KKN 267/2000, LEX nr 43441, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 września 2014r., sygn. akt II AKa 145/14, LEX nr 1527200). Dla właściwej wykładni znamienia „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” istotne znaczenie ma więc to, że droga pochodzenia przestępstwa oszustwa kończy się z chwilą rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. Dlatego też korzystność czy też niekorzystność

owego rozporządzenia należy oceniać tylko z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzania mieniem, a nie tych, które następują później.

Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie lub zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa musi więc nie tylko chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym, do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. W przypadku działania sprawcy w zamiarze ewentualnym nie dochodzi więc do popełnienia występkę oszustwa przewidzianego w art.286§1 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2003r., sygn. akt V KK 67/2003, LEX nr 152085, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007r., sygn. akt III KK 362/06, LEX nr 296749).

Sama korzyść majątkowa, której osiągnięcie jest celem działania sprawcy, to zgodnie z art.115§4 k.k. korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Zgodnie z **art. 294 § 1 k.k.** (typ kwalifikowany) kto dopuszcza się przestępstwa określonego m.in. w art. 286 § 1 k.k. w stosunku do mienia znacznej wartości, podlega surowszej odpowiedzialności karnej (od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności), a zgodnie z **art. 115 § 5 k.k.** (w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010r.) mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200 000 zł. Warunkiem odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 294 § 1 k.k. jest świadomość, że dopuszcza się jednego z wymienionych w tym przepisie przestępstw typu podstawowego, którego przedmiotem jest mienie znacznej wartości, przy czym znaczna wartość tego mienia może być objęta zamiarem ewentualnym sprawcy.

Przestępstwa z **art. 273 k.k.** dopuszcza się sprawca, który używa dokumentu określonego w art. 271 lub 272 k.k., czyli poświadczającego nieprawdę, lub takiego, który uzyskany został w wyniku wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Strona przedmiotowa tego przestępstwa polega na użyciu dokumentu określonego w art. 271 lub 272. Użyciem dokumentu jest przedstawienie go jakiemuś organowi, a nawet osobie prywatnej, jeżeli wobec niej ma wywołać pewien skutek mający znaczenie. Używanie musi zatem stanowić wykorzystanie znaczenia prawnego dokumentu. Użycie kilku wyłudzonych poświadczeń stanowi jeden czyn karalny. Sprawcą tego przestępstwa może być każdy w tym również ten, kto wyłudził poświadczenie nieprawdy w dokumencie. Jest to przestępstwo umyślne, gdzie w grę wchodzi zarówno zamiar bezpośredni, jak i ewentualny. "Dla bytu przestępstwa, które przewiduje art. 273 k.k., obojętne jest, czy wystawca dokumentu poświadczającego nieprawdę, tj. funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawiania dokumentu, działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czy w innym celu, jak również z jakich pobudek" (wyrok SN z dnia 4 grudnia 2003 r., WA 53/03, OSNKW 2004, nr 2, poz. 20). Pojęcie dokumentu definiuje kodeks karny w art. 115 § 14 k.k., zgodnie, z którym „dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo albo, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne”.

Jeżeli oskarżony M. K. (1) przyjął do swojej dokumentacji księgowej tzn. zaewidencjonował faktury, rozliczając się na tej podstawie z zaliczki udzielonej mu tytułem dofinansowania ze środków unijnych to niewątpliwie zrealizował znamię w postaci "użycia dokumentu" z art. 273 k.k. Faktura jest bowiem podstawowym dokumentem księgowym, którego zasadniczą funkcją jest udokumentowanie transakcji i umożliwienie poprawnego ujęcia jej w księgach zarówno wystawcy, jak i odbiorcy faktury. W myśl przepisów ustawy o księgowości jest ona dowodem księgowym, czyli dokumentem będącym podstawą dokonywania zapisów w księgach rachunkowych. Jeżeli zatem oskarżony rozliczał się z Instytucją Zarządzającą (...), przedkładając faktury z aktu oskarżenia , to niewątpliwie wykorzystał ich funkcję, a tym samym dokonał ich użycia. Pojęcie "używa", o którym mowa w art. 273 k.k., sprowadza się do wykorzystania funkcji, jaką dokument może pełnić i będzie nim np. przedstawienie go osobie uprawnionej w czasie kontroli. Dla bytu przestępstwa, które przewiduje art. 273 k.k. obojętne jest, czy wystawca dokumentu poświadczającego nieprawdę, tj.

funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czy w innym celu, jak również z jakich pobudek.

Przestępstwa z **art. 297 § 1 k.k.** dopuszcza się sprawca, który w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Czynność sprawcza polega na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Przedkładaniem są zachowania polegające na składaniu dokumentu lub oddaniu do przejrzenia, oceny itd. Jest przedkładaniem także występowanie z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do organu lub osoby. Oświadczeniem pisemnym jest każda wypowiedź ujęta w formę pisemną. Nierzetelne są dokument lub oświadczenie pisemne, gdy zawierają informacje nieprawdziwe lub niepełne bądź ujęte w taki sposób, że może sugerować adresatowi stan rzeczy niezgodny z rzeczywistością. Przedłożenie podrobionego, przerobionego lub nierzetelnego oświadczenia lub dokumentu jest relewantne na gruncie komentowanego przepisu, jeżeli dotyczy okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wskazanych: wsparcia, instrumentu finansowego lub zamówienia. Dotacja jest to bezzwrotne świadczenie budżetu państwa oraz budżetów samorządu terytorialnego w celu wsparcia określonej działalności. Omawiany występek ma charakter formalny. Oznacza to, że dla jego bytu nie ma znaczenia, czy nastąpiło uzyskanie wsparcia, instrumentu finansowego, czy zamówienia. Strona podmiotowa obejmuje umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Omawiany występek ma charakter kierunkowy, znamieny celem. Możliwy jest zbieg z przepisem art. 270 § 1 lub art. 273. Należy podzielić pogląd, że w takim wypadku pełnię kryminalnej zawartości czynu oddaje kwalifikacja kumulatywna.

Przestępstwa z **art. 300 § 1 k.k.** dopuszcza się sprawca, który w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku. Surowszej odpowiedzialności z § 2 podlega natomiast ten, kto w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia. Czynność sprawcza polega na uszczuplaniu lub udaremnianiu zaspokojenia wierzycieli. Udaremnienie oznacza całkowite wyłączenie możliwości zaspokojenia, zaś uszczuplenie - zmniejszenie należności. Czyn z § 1 może być popełniony przez usuwanie, ukrywanie, zbywanie, darowanie, niszczenie, rzeczywiście lub pozorne obciążanie albo uszkadzanie składników własnego majątku. Usuwaniem zachowanie polegające na zmianie miejsca przechowywania składników majątkowych. Ukrywanie polega na umieszczeniu rzeczy ruchomej w takim miejscu, że odnalezienie jej jest utrudnione, albo na zatajeniu miejsca, gdzie rzecz się znajduje, bądź faktu samego istnienia lub posiadania. Zbywanie polega na rozporządzeniu rzeczą lub prawem majątkowym, przy czym chodzi wyłącznie o rozporządzenia prawnie ważne. Darowanie polega na nieodpłatnym przekazaniu lub nieodpłatnym nieodebraniu rzeczy lub prawa majątkowego. Wskazane zachowania stanowią czyn zabroniony, jeżeli zostaną podjęte w sytuacji grożącej dłużnikowi upadłości lub niewypłacalności. Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1112) upadłość ogłasza się w sytuacji, kiedy dłużnik staje się niewypłacalny. Niewypłacalność natomiast to sytuacja, w której dłużnik nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań (art. 11 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego). Dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje (art. 11 ust. 2 prawa upadłościowego i naprawczego). Nie chodzi tu o przejściowy brak środków finansowych, lecz o taki stan majątku, że pasywa przewyższają aktywa lub brak jest możliwości zbycia aktywów celem zapłaty długów. Nie jest

konieczne, aby upadłość lub niewypłacalność rzeczywiście nastąpiły. Wystarczy, jeżeli powstanie stan zagrożenia nimi. Udaremnione lub uszczuplone roszczenie winno mieć charakter pieniężny. Nie ma natomiast znaczenia, czy w czasie popełnienia czynu jest ono wymagalne. Omawiany występki ma charakter skutkowy. Skutkiem jest udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia roszczeń wierzycieli. Przedmiotem czynności wykonawczej są składniki majątku dłużnika. Są nimi prawa majątkowe oraz rzeczy o wartości majątkowej, tzn. możliwej do wyrażenia w pieniądzu. Sprawcą czynu z § 1 mogą być tylko dłużnik, a także osoba, która na podstawie przepisu prawnego, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, fizycznej, grupy osób lub podmiotu niemającego osobowości prawnej. Osoba taka na mocy art. 308 odpowiada tak jak dłużnik lub wierzyciel. Jest to przestępstwo indywidualne właściwe. Strona podmiotowa czynu z § 1 polega na umyślności w obu postaciach zamiaru. Czynność sprawcza czynu zabronionego w § 2 polega na udaremnieniu wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego skutkującego egzekucją z majątku dłużnika. Nie jest konieczne, by sprawca zmierzał do całkowitego udaremnienia egzekucji, wystarczy, by działał w celu jej udaremnienia w odniesieniu do niektórych składników majątku lub tylko w określonym czasie i miejscu. Sposoby udaremnienia egzekucji są identyczne z opisanymi w § 1. Stronę podmiotową stanowi zamiar bezpośredni. Jest to przestępstwo kierunkowe. Sprawca winien działać w celu udaremnienia wykonania orzeczenia. Paragraf 3 tworzy typ kwalifikowany w stosunku do § 1 znamieniem kwalifikującym jest wyrządzenie szkody wielu wierzycielom.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy bezsporne jest w ocenie Sądu, że oskarżony M. K. (1) swoim zachowaniem opisanym wyżej w pkt 1 wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. Jak wynika z dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, oskarżony był ponadto w pełni świadomy bezprawności swego zachowania i tym samym umyślność jego działania z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości i została w pełni wykazana, w szczególności na podstawie wyjaśnień samego oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W niniejszej sprawie, na podstawie licznych, dokładnie przeanalizowanych dowodów, a przede wszystkim wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego, ustalono zatem, że oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, realizował zaplanowany przez siebie przestępczy proceder polegający na tym, że nie zamierzał wywiązać się z zaciągniętych zobowiązań, bo mimo, że zgodnie z oświadczeniem zawartym w pkt 7 wniosku o dofinansowanie zapewniał o dobrej sytuacji ekonomicznej i finansowej swojej firmy, gwarantującej realizację projektu (oświadczenie z dnia 1 lutego 2010r.), to tak naprawdę oskarżony we wniosku o dofinansowanie z dnia 1 lutego 2010r. wprowadził przedstawicieli Zarządu Województwa (...) w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, przedkładając w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego pisemne poświadczające nieprawdę i nierzetelne oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej, zatajając w nim znaczne obciążenia finansowe wobec (...) Banku Spółdzielczego z siedzibą w P., wynikające z umowy kredytu gospodarczego nr (...) z dnia 19 stycznia 2010 roku, które istniały w momencie ubiegania się o środki unijne, a które to oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego dofinansowania. Ponieważ Instytucja Zarządzająca (...) Regionalnym Planem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, tj. Zarząd Województwa (...), nie miała świadomości rzeczywistego stanu rzeczy, wprowadzona w błąd przez oskarżonego, to skutkiem tego wnioski oskarżonego o dofinansowanie zostały rozpoznane pozytywnie i w dniu 26 listopada 2010 roku została zawarta pomiędzy Zarządem Województwa (...), a M. K. (1) działającym pod firmą (...) umowa nr (...), kilkakrotnie aneksowana tj. 10 grudnia 2010r. (nr (...)), 30 marca 2011r. (nr (...)), 14 czerwca 2011r. (nr (...)), 11 lipca 2011r. (nr (...)) i w dniu 31 sierpnia 2011r. (nr (...)) o dofinansowanie projektu pod nazwą „(...)”, współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013, gdzie całkowita wartość projektu wynosiła 924.823,01 zł, z czego kwota 750.000 zł to całkowite wydatki kwalifikowane, a prawo dofinansowania projektu wynosiło 450.000 zł, która to kwota stanowiła nie więcej niż 60 % kwoty całkowitych wydatków kwalifikowanych projektu, a wkład własny oskarżonego wynosił 300.000 zł. Środki w ramach projektu mogły być przekazywane oskarżonemu przez (...) w formie zaliczki przed poniesieniem wydatków lub w formie refundacji poniesionych przez oskarżonego wydatków kwalifikowanych na realizację projektu. Z treści zawartej umowy wynikało między innymi, że przy jej realizacji tj. zakupie maszyn, oskarżony nie może dokonać wyboru oferty złożonej przez osobę, z którą pozostaje w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności tych osób (§

11 ust. 4 lit. A wyżej wskazanej umowy). Jak wykazało postępowanie dowodowe, oskarżony, zawierając w/w umowę o dofinansowanie, działał zatem z góry powziętym zamiarem oszukania Zarządu Województwa (...)jako Instytucji Zarządzającej (...)Regionalnym Planem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia Zarządu Województwa (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, bo w wysokości 360.000 zł zaliczki przekazanej firmie oskarżonego na jego rachunek bankowy w dniu 23 grudnia 2010 roku, na skutek wniosku z dnia 13 grudnia 2010r., w ten sposób, że jak wyżej już wskazano, we wniosku o dofinansowanie z dnia 1 lutego 2010r. wprowadził przedstawiciele Zarządu Województwa (...)w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, przedkładając w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego pisemne poświadczające nieprawdę i nierzetelne oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej, zatajając w nim znaczne obciążenia finansowe wobec (...)Banku Spółdzielczego z siedzibą w P.wynikające z umowy kredytu gospodarczego nr (...)z dnia 19 stycznia 2010 roku, które istniały w momencie ubiegania się o środki unijne, a które to oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego dofinansowania, a ponadto wprowadzając też przedstawiciele Zarządu Województwa (...)w błąd co do zamiaru zakupu i uruchomienia przy wykorzystaniu kwoty dofinansowania: piły dwugłowicowej przemysłowej, zakupu i uruchomienia trójwrzecionowego automatu do odwodnień, zakupu oraz uruchomienia frezarki do wiercenia pod klamkę i frezowania pod zasuwnicę, zakupu oraz uruchomienia frezarki do słupka, zakupu kompletu narzędzi koniecznych do produkcji, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki dwugłowicowej, zakupu oraz uruchomienia zgrzewarki jednogłowicowej, zakupu oraz uruchomienia piły tarczowej do stali, zakupu oraz uruchomienia jednogłowicowej wkrętarki do stali z prowadnicą rolkową, zakupu oraz uruchomienia dwuosiowej oczyszczarki numerycznej, zakupu oraz uruchomienia piły do listew przyszybowych z posuwem pneumatycznym, zakupu oraz uruchomienia prasy do szkolenia, zakupu oraz uruchomienia wkrętarki pistoletowej z automatycznym podajnikiem wkrętów, zakupu oprogramowania do zarządzania piłą dwugłowicową - o łącznej wartości 750.000 zł, z których większość znajdowała się już w jego dyspozycji, albowiem nabył je wcześniej w innych okolicznościach. Oskarżony był zobowiązany - zgodnie z umową o dofinansowanie - do rozliczenia zaliczki w kwocie 360.000 zł, przelanej w związku z realizacją umowy przez Urząd Marszałkowski Województwa (...)na jego rachunek 23 grudnia 2010r., którą następnie częściowo rozliczył, używając nieprawdziwych dokumentów w postaci faktur VAT, poświadczających w swojej treści nieprawdę, tj. opisujących zdarzenia, które nie miały w ogóle miejsca, przedkładając je pokrzywdzonemu w dniu 7 lutego 2011r., jak:

- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 6 stycznia 2011. na sprzedaż i uruchomienie dwuosiowej oczyszczarki numerycznej (...)nr (...)o wartości 285.975 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 232 500 zł;

- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 17 stycznia 2011r. na sprzedaż piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 160 162,60 zł;

- faktura VAT wystawiona przez PPHU (...)nr (...)z dnia 26.01.2011r. na sprzedaż zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień wartości 145.500 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 118 292,68 zł.

Urządzenia w postaci zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień, które w dniu 26 stycznia 2011r. fikcyjnie nabyła firma oskarżonego, wcześniej znajdowały się w posiadaniu oskarżonego, prowadzącego działalność gospodarczą w Austrii i za namową oskarżonego T. G.prowadzący firmę (...)w G.nabył te maszyny od oskarżonego na podstawie faktur (...)z dnia 11 stycznia 2011r. i (...)z dnia 10 stycznia 2011r. tylko po to, aby następnie odsprzedać je z powrotem oskarżonemu tylko pod firmą działającą w Polsce. Oskarżony przedkładając w dniu 7 lutego 2011r. w/w poświadczające nieprawdę dokumenty jednocześnie poinformował, że przedmiot umowy nie został jeszcze dostarczony do siedziby jego firmy z uwagi na czas realizacji zamówienia przez dostawców. Oskarżony nie rozliczył w ogóle pozostałej kwoty zaliczki w wysokości 53.426,83 zł, a przeznaczył ją na bieżące sprawy firmy, niezgodnie z umową o dofinansowanie, doprowadzając tym samym Zarząd Województwa (...)jako Instytucję Zarządzającą (...)Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 360.000,00 zł. Maszyny wskazane w trzech wymienionych wyżej poświadczających nieprawdę fakturach, oskarżony M. K. (1)faktycznie nabył wcześniej, niż to wynika z w/w faktur. Zgodnie natomiast § 2 ust. 8 umowy o dofinansowanie rozliczeniu zaliczki lub refundacji podlegają jedynie

wydatki kwalifikowane, poniesione przez oskarżonego nie wcześniej niż od dnia złożenia wniosku o dofinansowanie projektu i nie później niż w dniu zakończenia finansowania projektu. Oskarżony dokonał zatem – niezgodnie z warunkami umowy w/w - fikcyjnych transakcji obrotu tymi maszynami, które faktycznie znajdowały się już na terenie jego zakładu, uzyskując w/w faktury poświadczające nieprawdę co do zdarzeń gospodarczych wynikających z ich treści, a zatem pieniądze pochodzące z dofinansowania w wysokości 360.000 zł wypłacone w dniu 23 grudnia 2010r. były przeznaczone na refinansowanie już wcześniej zakupionych przez oskarżonego maszyn, a nie na zakup nowych maszyn, co było warunkiem dofinansowania. Instytucja Zarządzająca (...) Regionalnym Planem Operacyjnym – Zarząd Województwa (...) nie miał świadomości rzeczywistego stanu rzeczy, na skutek wprowadzenia w błąd przez oskarżonego, w sposób wyżej opisany, gdyż w przeciwnym razie pomoc publiczna w postaci dofinansowania projektu przedstawionego przez oskarżonego nie zostałaby przyznana.

Analizując zatem wszystkie okoliczności niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony M. K. (1) swoim zachowaniem wyżej opisanym w pkt 1 wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa oszustwa, popełnionego poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli Zarządu Województwa (...) i w konsekwencji doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 360.000 zł, która została wypłacona oskarżonemu jako zaliczka na poczet przyznanej dotacji ze środków unijnych tytułem dofinansowania jego projektu. Niewątpliwie pomiędzy zachowaniem oskarżonego polegającym na wprowadzeniu przedstawicieli Zarządu Województwa (...) w błąd co do swojej rzeczywistej sytuacji materialnej, przedłożeniem w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego pisemnego poświadczającego nieprawdę i nierzetelnego oświadczenia o swojej dobrej kondycji finansowej, a niekorzystnym rozporządzeniem pieniędzmi przez (...) zachodzi związek przyczynowy, ponieważ bez zachowania oskarżonego nie doszłoby do przekazania pieniędzy na konto firmowe oskarżonego. Umyślność działania oskarżonego, jak już wyżej wskazano, nie budzi także żadnych wątpliwości i została w pełni wykazana, a dotyczy także świadomości oskarżonego, że dopuścił się oszustwa, którego przedmiotem jest mienie znacznej wartości, przy czym znaczna wartość wyłudzonego mienia zdaniem Sądu także była objęta zamiarem bezpośrednim sprawcy, jeżeli zważy się chociażby na dużą skalę z jaką realizował on przestępczy proceder. Także działanie oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie budzi wątpliwości w świetle chociażby wyjaśnień samego oskarżonego, który nie tylko przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale także opisał jak zaplanował przestępstwo i jak je następnie realizował i jakim celu to uczynił. Jednocześnie Sąd uznał, iż oskarżony - przedkładając w celu uzyskania wymienionego wsparcia finansowego czyli dotacji pisemne poświadczające nieprawdę i nierzetelne oświadczenie o swojej dobrej kondycji finansowej, zatajając w nim znaczne obciążenia finansowe wobec (...) Banku Spółdzielczego z siedzibą w P. wynikające z umowy kredytu gospodarczego nr (...) z dnia 19 stycznia 2010 roku, które istniały w momencie ubiegania się o środki unijne, a które to oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego dofinansowania, wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa tzw. oszustwa dotacyjnego z art. 297 § 1 k.k. W świetle wyjaśnień oskarżonego, nie budzi także zdaniem Sądu umyślność działania oskarżonego i to w zamiarze bezpośrednim, skoro oskarżony wyjaśniając podaje wprost cel swojego działania. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał także wszystkie znamiona przestępstwa z art. 273 k.k., gdyż wprowadzając przedstawicieli Zarządu Województwa (...) w błąd co do zamiaru zakupu i uruchomienia przy wykorzystaniu kwoty dofinansowania maszyn i urządzeń szczegółowo wskazanych w wyroku - o łącznej wartości 750.000 zł, z których większość znajdowała się już w jego dyspozycji, albowiem nabył je wcześniej w innych okolicznościach, na podstawie wniosku z dnia 13 grudnia 2010r. doprowadził do przekazania mu w dniu 23 grudnia 2010r. zaliczki w kwocie 360.000 zł poprzez przelanie jej na jego rachunek bankowy, którą następnie rozliczył, używając nieprawdziwych dokumentów w postaci faktur VAT poświadczających w swojej treści nieprawdę, tj. opisujących zdarzenia, które nie miały w ogóle miejsca, jak:

#.

- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 6 stycznia 2011. na sprzedaż dwuosiovej oczyszczarki numerycznej (...)nr (...)o wartości 285.975 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 232 500 zł;
- faktura VAT wystawiona przez spółkę (...)nr (...)z dnia 17 stycznia 2011r. na sprzedaż piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 160 162,60 zł;

- faktura VAT wystawiona przez PPHU (...)nr (...)z dnia 26.01.2011r. na sprzedaż zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień wartości 145.500 zł brutto – kwota wydatków kwalifikowanych 118 292,68 zł;

a pozostałą kwotę zaliczki w wysokości 53.426,83 zł nie rozliczył i przywłaszczył sobie, doprowadzając tym samym Zarząd Województwa (...)jako Instytucję Zarządzającą (...)Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 360.000,00 zł. Bezsporne bowiem jest, iż rachunki czy faktury funkcjonują w obrocie prawnym i stanowią dokument w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., natomiast zachowanie oskarżonego, który takie poświadczające nieprawdę faktury co do okoliczności mających znaczeniem prawne, czyli co do zaistnienia określonych zdarzeń handlowych, jak sprzedaż firmie oskarżonego maszyn przez firmę (...)i (...)Sp. z o.o., następnie przedłożył Zarządowi Województwa (...)jako Instytucji Zarządzającej (...)Regionalnym Programem Operacyjnym w celu rozliczania zaliczki, a więc użył, czym wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. Umyślność działania oskarżonego nie budzi zdaniem Sądu żadnych wątpliwości i to w zamiarze bezpośrednim, jeżeli zważy się chociażby na wyjaśnienia samego oskarżonego, który podał okoliczności w jakich doszło do uzyskania przez niego przedmiotowych faktur potwierdzających nieprawdę, a mianowicie, że to sam oskarżony namówił T. G.wystawienia przedmiotowej zakwestionowanej faktury, podobnie jak to miało miejsce w przypadku faktur wystawionych przez firmę (...) Sp. z o.o.

Jednocześnie Sąd przyjął, że zachowanie oskarżonego opisane wyżej wyczerpało znamiona czynu ciągłego z art. 12 k.k. Oskarżony dopuścił się bowiem przypisanego mu przestępstwa działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Wiele czynności podejmowanych niewątpliwie w krótkich odstępach czasu (złożenie wniosku o dofinansowanie, złożenie nierzetelnego oświadczenia, złożenie wniosku o wypłatę zaliczki, użycie poświadczających nieprawdę faktur) wskazuje, że zasadnym było ujęcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu również art.12 k.k. Nie może także budzić wątpliwości prawidłowość przyjętej przez Sąd kwalifikacji przestępczego zachowania oskarżonego jako oszustwa w stosunku do mienia znacznej wartości (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.), jeżeli weźmie się pod uwagę wartość wyłudzonych pieniędzy w formie dotacji.

Zaznaczyć należy jednocześnie, iż Sąd przyjął kumulatywną kwalifikację z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., ponieważ oskarżony swoim zachowaniem przypisanym mu w wyroku wyczerpał znamiona określone w czterech przepisach ustawy karnej i to pełniej obrazuje skalę jego przestępczej działalności.

Analizując wszystkie okoliczności niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony M. K. (1) swoim zachowaniem wyżej opisanym w pkt 2 wyczerpał także wszystkie znamiona przestępstwa z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Postępowanie dowodowe pozwoliło wykazać, że w okresie od marca 2011r. do grudnia 2011r., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w G. i Ł., będąc właścicielem firmy (...), (...)-(...) G., ul. (...) - Regon (...), NIP (...), w sytuacji grożącej mu niewypłacalności uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela Zarządu Województwa (...) jako Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, poprzez usunięcie, a następnie zbycie składników swojego majątku w postaci: dwuosiovej oczyszczarki numerycznej (...) nr (...) o wartości 285 975 zł brutto, piły dwugłowicowej przemysłowej o wartości 197 000 zł brutto, zgrzewarki dwugłowicowej i trójwrzecionowego automatu do odwodnień o łącznej wartości 145 500 zł brutto. Oskarżony będąc bowiem na terenie zakładu swojej firmy tj. przy ul. (...) w G. – P., polecił pracownikom, załadowanie na samochód ciężarowy przedmiotowych maszyn, które następnie zostały przewiezione do Ł., złożone w miejscu bliżej nieustalonym, a następnie trafiły częściowo na ul. (...) w G., gdzie w halach produkcyjnych przy ich wykorzystaniu prowadzona była dalej produkcja okien, pod firmą (...) Sp. z o.o., co najmniej do 2013r., kiedy to maszyny te zostały wywiezione przez nieustalone osoby i w nieustalone miejsce. Usuwając z terenu swojego zakładu przedmiotowe maszyny, oskarżony zbył je nieustalonemu dotąd nabywcy, uszczuplając tym samym zaspokojenie swojego wierzyciela – pokrzywdzonego w niniejszej sprawie, który z tych składników majątkowych nie może dlatego się zaspokoić. Ponieważ oskarżony dokonał wpłat łącznie 12.000 zł tytułem spłaty zadłużenia – Sąd uznał, że oskarżony swoim działaniem wyczerpującym znamiona przestępstwa z art. 300 § 1 k.k. uszczuplił, a nie udaremnił zaspokojenie

w sytuacji grożącej mu niewypłacalności swojego wierzyciela Zarządu Województwa (...) jako Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013. Sąd uznał jednocześnie, że oskarżony znajdował się wówczas w stanie grożącej niewypłacalności, ponieważ przeciwko M. K. (1) działającemu pod firmą (...) z siedzibą w G. – P. prowadzone były postępowania egzekucyjne z wniosku wierzyciela (...) Banku Spółdzielczego, który w dniu 10 czerwca 2011r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Gnieźnie, obejmujący należność główną w kwocie 1.323.914,73 zł. Wierzyciel złożył wniosek o egzekucję z ruchomości, a następnie egzekucja została skierowana wobec nieruchomości. Ponadto wobec M. K. (1) były prowadzone inne postępowania egzekucyjne, w tym na wniosek wierzyciela A. K. w dniu 10 listopada 2010r. został wydany tytuł wykonawczy. W dniach 9 i 16 września 2011r. do (...) wpłynęły zajęcia wierzytelności od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gnieźnie w trzech sprawach egzekucyjnych na łączną kwotę ponad 1.000,000 zł prowadzonych m.in. na wniosek wierzyciela (...) Banku Spółdzielczego. Ponadto Urząd Marszałkowski w dniu 14 października 2011r. wezwał oskarżonego do zwrotu nierozliczonej części zaliczki w wysokości 53.426,83 zł w terminie 14 dni od daty odbioru wezwania. W dniu 17 lutego 2012r. wydana została decyzja Zarządu Województwa (...) w P. nakazująca oskarżonemu działającemu pod firmą (...) zwrot kwoty 360.000 zł z odsetkami. Niewypłacalność to sytuacja, w której dłużnik nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań i taka sytuacja nie tylko groziła oskarżonemu w czasie kiedy usunął maszyny ujęte w zarzucie II aktu oskarżenia, ale wręcz był już niewypłacalny. Skutkiem działania oskarżonego wyżej opisanego było uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela Zarządu Województwa (...) jako Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007 – 2013, czego potwierdzeniem jest fakt bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko oskarżonemu na wniosek Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym. Także umyślność działania oskarżonego i to w zamiarze bezpośrednim nie budzi wątpliwości i została w pełni wykazana zdaniem Sądu jeżeli chociażby weźmie się pod uwagę wyjaśnienia oskarżonego czy też zeznania świadków byłych pracowników oskarżonego, którzy opisali jak wyglądało wywożenie maszyn z terenu firmy (...) i że uczestniczył w tym, wydając polecenia, sam oskarżony.

Reasumując stwierdzić należy, że wszystkie powyżej omówione okoliczności skłaniają do uznania, że zarówno wina, jak i sprawstwo oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości, zostały w pełni wykazane, a zatem możliwe jest przypisanie M. K. (1) zarówno zachowania zakwalifikowanego przez Sąd jako przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w sposób opisany w pkt 1 wyroku, jak i zachowania zakwalifikowanego z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wyroku. Tym samym zaś Sąd Okręgowy uznał, że – wbrew twierdzeniom oskarżyciela posiłkowego - zachodzą przesłanki z art. 335 § 1 k.p.k. do uwzględnienia wniosku Prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionych z nimi kar i środków karnych, ponieważ – jak wyżej wykazano – okoliczności popełnienia przestępstw nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego, o czym szerzej będzie w dalszych rozważaniach, wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzania rozprawy. Dlatego też Sąd w trybie art. 343 § 6 k.p.k. uwzględnił wniosek Prokuratora zmodyfikowany na posiedzeniu za zgodą wyrażoną przez oskarżonego.

Na marginesie tylko należy zaznaczyć, a to w związku ze stanowiskiem oskarżyciela posiłkowego, sprzeciwiającemu się uwzględnieniu wniosku z art. 335 k.p.k., że w oparciu o zebrany materiał dowodowy i dokonane ustalenia, Sąd nie znalazł natomiast podstaw do rozważania, że zachowanie oskarżonego opisane w pkt 2 wyroku wypełniło znamiona przestępstwa z art. 300 § 3 k.k., czy też z art. 300 § 2 k.k. Jeżeli chodzi o znamiona przestępstwa z art. 300 § 3 k.k., to nie można mówić w niniejszej sprawie o wielu wierzycielach (wiele to według niektórych poglądów doktryny co najmniej 10), a jeżeli chodzi o kwalifikację z art. 300 § 2 k.k. to przypomnieć należy, iż na etapie postępowania przygotowawczego do odrębnego rozpoznania wyłączono materiały w sprawie poświadczenia nieprawdy w dokumentach takich, jak faktury wymienione wyżej, a także w sprawie o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. z uwagi na usunięcie spod zajęcia maszyn na szkodę innych wierzycieli.

Miarkując z kolei okoliczności dotyczące wymiaru kary Sąd zważył, co następuje:

Uznając winę oskarżonego w zakresie czynów zarzuconych aktem oskarżenia za wykazaną (z uwzględnieniem modyfikacji poczynionych na posiedzeniu), Sąd przystąpił do wymierzenia mu odpowiedniej i sprawiedliwej kary,

adekwatnej do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Ponadto orzeczona kara powinna spełniać rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a Sąd wymierzając karę oskarżonemu, miał na uwadze także zasady prewencji ogólnej. Jednocześnie Sąd baczyl jednak by kara wymierzona oskarżonemu uwzględniała jego motywację i sposób zachowania, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na nim obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw oraz możliwość ich naprawienia w przyszłości. Ponadto Sąd, wymierzając karę – zgodnie z dyspozycją art. 53 § 2 k.k. – uwzględnił także właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Jednocześnie pamiętać też należy, że wymierzona kara nie może być zbyt dolegliwą.

Przy wymiarze kary Sąd, kierując się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k., miał na uwadze tak okoliczności obciążające, jak i łagodzące dotyczące oskarżonego M. K. (1)..

I tak, w pierwszej kolejności Sąd jako okoliczność obciążającą uznał działanie oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a więc z niskich pobudek, działanie umyślne, zaplanowane, długotrwałe, popełnione w ramach czynu ciągłego, wyczerpanie swoim zachowaniem opisanym w pkt 1 wyroku przez oskarżonego znamion czterech przestępstw, godzenie w podstawowe dobro chronione prawem jakim jest mienie, a także naruszenie zachowaniem oskarżonego innego dobra jakim jest wiarygodność dokumentów i związana z tym pewność obrotu gospodarczego, wciągnięcie w przestępczy proceder przez oskarżonego innych osób, które wystawiały na jego prośbę fikcyjne faktury.

Jako okoliczności łagodzące przy wymierzaniu kary oskarżonemu Sąd natomiast uwzględnił jego szczere przyznanie się do winy, wyrażenie przez niego skruchy i żalu, jego postawę procesową to jest wolę szybkiego zakończenia postępowania poprzez tzw. dobrowolne poddanie się karze, pozytywny wywiad policyjny w miejscu zamieszkania, a także wcześniejsza niekaralność oskarżonego za przestępstwa, jego właściwości i warunki osobiste wynikające z dotychczasowego nienaganego trybu życia. Ponadto na korzyść oskarżonego należy poczytać obecny tryb życia, oskarżony pracuje, w miarę prawidłowo funkcjonuje w społeczeństwie, a niniejsza sprawa jest jego pierwszym konfliktem z prawem. Należy to poczytać na korzyść przy wymiarze kary, ponieważ świadczy o tym, iż oskarżony czyni starania aby żyć zgodne z obowiązującymi normami, co świadczy o pozytywnej prognozie kryminologicznej.

Sąd ocenił również społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu, biorąc pod uwagę przesłanki o charakterze przedmiotowym i podmiotowym takie, jak rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy i rodzaj naruszonych reguł ostrożności.

Sąd uznał więc, biorąc za podstawę w/w przesłanki, na skutek analizy akt niniejszej sprawy i po zbadaniu wszelkich aspektów zdarzenia, iż stopień społecznej szkodliwości czynów, którego sprawstwo wykazano oskarżonemu, okazał się realnie występującym, w stopniu znacznym, a to głównie z powodu charakteru przypisanych przestępstw i okoliczności ich popełnienia.

Przystępując do wymierzania oskarżonemu sprawiedliwej kary, Sąd wziął zatem pod uwagę zarówno społeczną szkodliwość czynów mu przypisanych, jak i stopień winy oskarżonego. Sąd uwzględnił także dyrektywy prewencji generalnej – kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i prewencji indywidualnej - pojmowanej jako cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do oskarżonych. Wymierzona kara ma stanowić sygnał dla oskarżonego że podobne zachowania nie będą tolerowane i zarazem ma odwieść ich od powtarzania ich w przyszłości.

Wymierzając zatem oskarżonemu za przestępstwo opisane wyżej w pkt 1 - karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności (na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w z art. 11 § 3 k.k.), a za przestępstwo opisane wyżej w pkt 2 - karę 9 miesięcy pozbawienia wolności (na podstawie art. 300 § 1 k.k.), Sąd uwzględnił wszystkie wskazane wyżej okoliczności obciążające i łagodzące, przy czym te drugie były zdaniem Sądu przeważające, dlatego Sąd uznał, że to właśnie te kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu będą adekwatne do stopnia jego winy i stopnia szkodliwości społecznej jego czynów, a nie kara wnioskowana przez oskarżyciela posiłkowego, sprzeciwiającego się uwzględnieniu wniosku z art. 335 k.p.k., tj. kara pozbawienia wolności wyższa i bez warunkowego

zawieszenia, która – nawet przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych wyżej okoliczności obciążających – a w szczególności faktu, iż rzeczywiście oskarżony dotychczas nie naprawił szkody, raziłaby niewspółmierną surowością i jednocześnie nie kara pozbawienia wolności niższa, niż wymierzona, która z kolei raziłaby łagodnością.

Popelnienie natomiast przez oskarżonego przestępstwa przypisanego mu w pkt 1 wyroku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej umożliwiło wymierzenie, obok kary pozbawienia wolności, także kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. Sąd wymierzył zatem oskarżonemu w celu podkreślenia celów prewencji szczególnej także karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych, uwzględniając przy tym, że oskarżony obecnie pracuje i nie ma ograniczonych w żaden sposób możliwości zarobkowych (art. 33 § 3 k.k.). Zdaniem Sądu nie jest to zatem grzywna na tyle wysoka, aby jej uiszczenie było niemożliwe przez oskarżonego, zatem nie zachodzą przesłanki z art. 58 § 2 k.k..

Dla wzmocnienia celów prewencji szczególnej i ogólnej, uwzględniając także charakter przypisanego oskarżonemu przestępstwa w pkt 1 i pierwotny wniosek o naprawienie szkody, konieczne było w ocenie Sądu zaznaczyć, iż orzeczenie tego środka karnego nie było możliwe z uwagi na wydanie orzeczenia cywilnego, a to zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. statuującym tzw. klauzulę antykumulacyjną. Stosownie bowiem do dyspozycji art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Przy zaistnieniu zatem tożsamości podmiotowej i przedmiotowej znajduje w opisywanej sytuacji zastosowanie powyższa klauzula antykumulacyjna eliminująca możliwość nałożenia obowiązku naprawienia szkody w oparciu o art. 46 § 1 k.k. (por. orzeczenie LEX 1311543). Wskazać należy, iż w niniejszej sprawie wytoczenie powództwa cywilnego przez pokrzywdzonego przeciwko oskarżonemu, wykluczało możliwość orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w niniejszej sprawie.

Wymierzając na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. wobec oskarżonego M. K. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, Sąd kierował się zasadą asperacji, uznając, że taka kara łączna jest sprawiedliwa w realiach niniejszej sprawy i spełni swoje cele.

Wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat umożliwiło Sądowi skorzystanie z dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k.. Zdaniem Sądu wobec oskarżonego spełniona została przesłanka pozytywnej prognozy kryminologicznej. Warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jest bowiem jednym ze środków probacyjnych związanych z poddaniem sprawcy próbie. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego jest to instytucja oparta na indywidualno - prewencyjnym rozumieniu celu kary oraz na poglądzie, że bezwzględna kara pozbawienia wolności w niektórych przypadkach nie jest konieczna dla zapobieżenia popełnienia przez sprawcę nowego przestępstwa. Dolegliwość tej instytucji nie polega na tym, że kara jest rzeczywiście wykonywana, lecz na istniejącym przez okres próby zagrożeniu wykonania, mającym pełnić wobec skazanego funkcję ostrzegawczą i hamującą. Zawieszenie wykonania kary stosuje się wobec sprawcy, który nie jest zdemoralizowany, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając warunkowo wykonanie kary, sąd bierze bowiem pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Tymczasem oskarżony M. K. (1) nie był karany za przestępstwa, przed popełnieniem przypisanych mu w niniejszej sprawie przestępstw prowadził ustabilizowany tryb życia, miał stałą pracę, nie wykazywał żadnych przejawów demoralizacji, a po popełnieniu przestępstw będącego przedmiotem rozpoznania w tej sprawie, nie utrudniał w żaden sposób postępowania, wyraził skruchę i żal, przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze. Z powyższych względów Sąd uznał, iż pomimo rezygnacji z natychmiastowego wykonania orzeczonej kary, oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie wkroczy ponownie na drogę przestępstwa. Wobec oskarżonego zdaniem Sądu można wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną, mając na uwadze jego dotychczasowy nienaganny sposób życia, właściwości i warunki osobiste, a zatem Sąd zastosował wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego warunkowo na okres próby 3 (trzech) lat. Trzyletni okres próby, na który oskarżonemu

warunkowo zawieszono na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 §1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności, umożliwi zdaniem Sądu weryfikację pozytywnej prognozy przyjętej wobec niego.

Podsumowując zatem rozważania na temat kar wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwa należy stwierdzić, iż wymierzone kary, jako całość, uwzględniają wszystkie dyrektywy płynące z treści art. 53 § 1 i 2 k.k. i jako takie nie rażą swoją surowością, są bowiem adekwatne do stopnia winy sprawcy i stopnia szkodliwości społecznej jego czynów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, a na podstawie art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd zwolnił go także od opłaty, uwzględniając jego sytuację materialną i ciężące na nim zobowiązania wobec wierzycieli, w tym pokrzywdzonego w niniejszej sprawie.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień (termin przedłużony);
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcy – pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego, a także obrońcy oskarżonego ;
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

Poznań, dnia 30 września 2015r.

. SSO Dorota Biernikowicz